

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 8 (101)
СЕРПЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТИЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Бог мав намір за допомогою праці пом'якшити наслідки зла, яке увійшло у світ через непослух. Праця може стати захистом від спокус сатани і в такий спосіб затримати потік зла. І хоч вона пов'язана з переживаннями, втомою та хворобами, проте, як і раніше, залишається джерелом щастя, удосконалення та надійним захистом від спокус. Праця зачиняє двері перед усіляким самовдоволенням, виховуючи старанність, моральну чистоту та стійкість. Так вона стає частиною великого Божого Плану відновлення людини з її занепаłego стану.

Рай для ледачих?

3

Випадок і
закономірність

4

Безстрашний
сіяч

6

Якщо молоко
викликає алергію

11

СИЛА ДУМКИ

Людина створена для щастя, як птах для польоту.

Володимир Короленко

Людина створена не для того, щоб тягнути ланцюга.

Віктор Гюго

Знайти сенс життя – це щастя, знайти щастя в житті – це сенс.

Володимир Колечицький

Людина, яка не принесла жодної користі, схожа на слово, випадково вимовлене й зовсім без суті.

Індійський вислів

Життя людське, сповнене тілесних страждань і будь-якої миті здатне обірватися, для того щоб не бути найгрубішою насмішкою, повинно мати сенс такий, за якого значення життя не порушилося б ні стражданнями, ні його короткочасністю.

Лев Толстой

Сутність віри полягає в тому, що вона надає життю такого змісту, який не знищується смертю.

Лев Толстой

Праця – перша умова життя, мудрість – мета, а щастя – нагорода.

Фрідріх Шиллер

Якщо ти ставишся до нинішнього дня як до мети – ти живеш, якщо як до засобу – виживаєш.

Геннадій Матюшов

Праця підливає масла в лампу життя.

Джон Беллерс

Великих людей живить праця.

Сенека

Що створює людина, те створює й людину.

Костянтин Меліхан

Незайняті сили псують душу.

Олександр Герцен

Ледарство й байдкування шукають порочності й тягнуть її за собою.

Гіппократ

Сенс праці в тому, щоб використовувати енергію, закладену в розумі, для пробудження душі.

Вівекананда

Лінива людина – як годинник без стрілок.

Вільям Купер

Робота позбавляє нас трьох великих зол: нудьги, пороку, скрути.

Франсуа Вольтер

Праця – єдина молитва, яка дає результат.

Ельберт Хаббард

Лінь, як іржа, роз'їдає швидше, ніж праця зношує.

Бенджамін Франклін

Кожна хвилина життя в дії схожа на здобуту перемогу.

Самуель Смайлс

Блаженний той, хто знайшов свою справу, і нехай він не шукає іншого блаженства.

Томас Карлейль

Важко в неробстві знайти спокій.

Артур Шопенгауер

Соромно людині, коли їй радять в працьовитості наслідувати мурахи; подвійно соромно, якщо вона до цього не прислухається.

Талмуд

Землероб, котрий стоїть на ногах, вищий за джентльмена, котрий стоїть на колінах.

Бенджамін Франклін

Коли тіло стримане, душа може спокійно й упевнено розправити крила.

Оноре де Бальзак

Ручна праця корисна не тільки для тіла, але й для душі. Людям, які не працюють руками, буває важко тверезо розуміти речі. Такі люди безперестанку думають, говорять, слухають або читають, розум їхній не має відпочинку, а тому дратується й плутається.

Лев Толстой

Велич праці

Бог мав намір за допомогою праці пом'якшити наслідки зла, яке увійшло у світ через непослух. Праця може стати захистом від спокус сатани і в такий спосіб затримати потік зла. І хоч вона пов'язана з переживаннями, втомою та хворобами, проте, як і раніше, залишається джерелом щастя, удосконалення та надійним захистом від спокус. Праця зачиняє двері перед усіляким самовдоволенням, виховуючи старанність, моральну чистоту та стійкість. Так вона стає частиною великого Божого Плану відновлення людини з її занепалого стану.

Еллен Уайт

ПРИКЛАД ХРИСТА

Шлях праці, призначений для жителів цієї Землі, може бути важким і виснажливим, але сліди Викупителя роблять його благородним і піднесеним. Хто буде йти цим святим шляхом, той не буде посоромлений. Своїм життям і гідним прикладом Христос звеличив корисну працю. З ранніх років Він жив життям праці. Більшу частину Свого земного життя Він провів у праці, перебуваючи в місті Назареті в майстерні теслі. Можна було бачити, як Князь життя в одязі простого робітника проходить вулицями маленького міста, прямуючи звершувати Свою скромну працю або повертаючись додому. Ангели Божі супроводжували Його, коли Він ішов поруч із простими селянами та ремісниками, невизнаний і непомітний серед людей...

Розумна праця є оздоровчою профілактикою для всього людства. Він робить слабких сильними, бідних – багатими, а нещасних – щасливими. Сатана підстерігає ледачих, тому що їх неробство дозволяє йому підступати до них з якоюсь привабливою спокую, щоб не нищити їх. Найбільшого успіху він досягає тоді, коли приходить до них у години дозвілля.

ПЕРЕВАГА ФІЗИЧНОЇ ПРАЦІ НАД ІГРАМИ

Багато хто вважає, що ручна праця – відгомін минулого і її можна з успіхом замінити футболом, бейсболом, боксом тощо, не боячись фізичного старіння. Сатана радіє, коли бачить, що люди витрачають свої фізичні та розумові сили на те, що не виховує їх, не приносить їм користі й не допомагає їм бути благословенням для тих, хто потребує їхньої допомоги. Тимчасом як молодь все більше й більше вправляється в іграх, які не приносять ні їм самим, ні іншим практичної користі, сатана у своїй грі зазіхає на їхнє життя: він забирає в них таланти, подаровані їм Господом, і замість

них наділяє їх злими нахилами свого єства. Це він спонукає людей не визнавати Бога. Він намагається заповнити людський розум настільки, щоб у ньому не знайшлося місця для Бога. Він не хоче, щоб люди мали пізнання про свого Творця. Він радіє, коли йому вдається захопити їх іграми й театральними виставами. Це настільки заволодіває почуттями та свідомістю молодих людей, що вони забувають про Бога.

Одним з найбільших засобів захисту від зла є корисна праця, тоді як ледарювання – одне з найбільших проклять, тому що наслідками його є вади, злочин, злидні. Завжди зайняті люди, які з радістю виконують щоденні обов'язки, є корисними членами суспільства. Самовіддане виконання обов'язку на їхньому життєвому шляху приносить благословення як їм самим, так і іншим. Старанна праця охороняє їх від тенет того, хто підсудує ледачим якусь недобру справу.

Вода, що стоїть, швидко псується, а струмок, який тече, поширює навколо себе здоров'я та радість. Перше – це символ неробства, друге – символ працьовитості...

УРОК НЕВПИННОЇ ПРАЦЬОВИТОСТІ

Однією з найбільших вад, що походять від великого багатства, є думка про те, що праця псує та принижує людину. Пророк Єзекиїл каже: «Ось оце була провина твоєї сестри Содом: пиха, ситість їжі та преспокійний спокій (переклад І. Хоменка – «безжурне ледарство») були в неї та її дочок, а руки вбогого та бідного вона не зміцняла» (Єзек. 16:49). Тут зображені жажливі наслідки неробства, здатного притупляти розум, опоганювати душу й перекичувати свідомість, роблячи прокляттям те, що повинно бути благословенням. Тільки працьовиті чоловіки та жінки здатні бачити в житті щось велике й привабливе та з радісною надією нести його тягар.

Уміння з любов'ю та старанністю виконувати всі життєві обов'язки є тим важливим уроком, якого повинні навчитися ще багато послідовників Христа. Щоб здійснювати

роботу Божу, будучи механіком, комерсантом, адвокатом або фермером, втілюючи в повсякденне життя всі заповіді християнства, потрібно набагато більше любові та врівноваженості, ніж працювати професійним проповідником на якому-небудь місіонерському полі. Щоб залишатися віруючою людиною в майстерні ремісника або конторі комерсанта, дотримуючись святості у всіх дрібницях повсякденного життя та під час укладання угод, ні в чому не відступаючи від Божого Слова, потрібна мужність. Та саме це Господь бажає бачити в нас.

Апостол Павло вважав неробство гріхом. Він навчився ремесла майстрування наметів і в дні свого апостольського служіння часто вдавався до цієї праці, щоб підтримувати матеріально себе та інших. Час, витрачений на таку працю, він не вважав втраченим. Під час роботи він знаходив такий підхід до людей, якого не міг би знайти жодним іншим шляхом. На особистому прикладі він показував своїм товаришам по праці, що навик в будь-якому ремеслі – це дар Божий. Він вчився того, що Бога треба прославляти всім своїм способом життя, зокрема щоденною працею. Його згрубилі від роботи руки анітрохи не впливали на силу його красномовства як християнського проповідника.

Намір Божий полягає в тому, щоб усі працювали. Віл чи осел під час праці більш відповідають своєму призначенню, даному їм від часу створення, ніж ледача людина. Бог являє Собой приклад невпинної праці. Цим самим зайняті й ангели. Вони, як представники Божі, послані служити синам людським у справі спасіння. Ті, хто очікує бездіяльного життя на Небі, будуть розчаровані, тому що там немає місця для неробства. Але стомленим і обтяженим обіцяно спокій. Тільки вірним працівникам буде запропоновано залишити справи свої та увійти в радість Пана свого. Вони з радістю складуть свої обладунки й забудуть шум битви, знайшовши славний спокій, нині обіцяний тим, хто в цьому житті перемагає силою хреста.

ЯБЛУКА В САДКУ

Один чоловік разом зі своїм маленьким сином проходив повз чужий сад. Був кінець літа, і яблука в садку вже достигли. Вони так і вабили до себе своїми дозрілими червоними

щічками. «Нарву-но я собі трохи яблук», – подумав чоловік, озирнувшись у різні боки й зрозумівши, що його ніхто не бачить. Та його маленький син зауважив: «Тату, ти забув подивитися на небо!»

Господь бачить усе!

Віталій Колісник

Рай для ледачих?

Просто дивно, як з розпадом Радянського Союзу змінилися пріоритети людей, які проживають на території СНД. Наприклад, якщо раніше вважалось престижним бути інженером, теслю, кочегаром, комбайнером, що оспівувалося в художніх книгах, фільмах, піснях, засобах масової інформації, то сьогодні мало хто здобуває професію, пов'язану із серйозною фізичною та розумовою творчою працею. Нинішнє покоління виховується на фільмах, у яких найчастіше розповідається про агента біржі, котрий отримує мільйони доларів буквально завдяки одній вдало укладеній угоді, або про агента з продажу нерухомості, який заробляє на продажу дорогої квартири пристойні відсотки. Сьогодні навіть робота рекетира оповита якимось серпанком романтики, як у фільмах про Робін Гуда, з тією тільки різницею, що сучасні робін гуди грабують уже не стільки багатих, щоб віддати бідним, скільки бідних, щоб зробити багатих ще багатшими. Тому дехто швидше охоче погоджується заробляти кошти сумнівним шляхом, щоб швидко розбагатіти, хай навіть і з ризиком для життя, ніж займатися якою-небудь важкою працею або виробництвом, де потрібні сили, творча праця і терпіння в очікуванні прибутків.

У рекламі, яка всюди оточує нас, зображується концепція раю на землі, де людина, лежачи на гамаку під пальмою на березі моря, не маючи жодних турбот і отримуючи гроші без особливих зусиль, вважається найщасливішою. У зв'язку з цим останнім часом також стала дуже популярною ідея мережевого маркетингу, коли тобі потрібно спочатку серйозно якийсь час попрацювати, а потім усе життя тільки й робити, що збирати плоди праці.

Як ми вже зазначали вище, у старі часи все було зовсім інакше. Всіма можливими засобами пропагувалися роботи, пов'язані з важкою фізичною працею та розумовим навантаженням. Багато хто з нас може згадати про рух стахановців та інших передовиків праці. Зі шкільної лави в дитячій свідомості за допомогою відомої картини закарбовувався образ Володимира Ілліча Леніна, вождя пролетаріату, який несе колоду разом з простим солдатом під час одного із суботників. Людей, які прагнули швидко розбагатіти, докладаючи до цього мінімум зусиль, називали хабарниками, спекулянтами, ворогами народу тощо. Всюди можна було побачити гасла на кшталт: «Мир, труд, май», а також почути фрази, які невдовзі стали крилатими, наприклад: «Праця з мавпи зробила людину». Навіть рай подавався в карикатурному вигляді: зображувалися святі з німбами над головами, які вже не мали потреби в роботі, а тільки сиділи на хмарках з арфами в руках; пекло ж, у свою чергу, виглядало більш привабливим, де чорти влаштовували гарячу лазню грішників. За радянських часів віруючі люди поставали на народних судах як дармоїди і нероби, які намагаються підірвати своїми проповідями про райське життя економіку СРСР, що стрімко прямує до комунізму.

Проте, як відомо, комуністична партія так і не змогла побудувати комунізм на Землі. Більше того, після розпаду СРСР розкрилося безліч фактів, які свідчать про те, що дії вищого керівництва країни не відповідали тим ідеям, які воно саме ж пропагувало. Унаслідок цього пріоритети в суспільстві з того часу кардинально змінилися. Сьогодні молодь, на відміну від своїх батьків і дідів, не хоче мати справу з фізичною працею. Люди нового покоління шукають легшого способу досягти матеріального благополуччя, намагаючись таким чином скуштувати хоч трохи «райського життя». Люди ж старшого покоління нарікають, що молодь стала ледачою і не хоче працювати так, як працювали колись вони у свої молоді роки на виробничих підприємствах, і тому сучасне покоління винне в нинішніх економічних кризах, чого не було за часів Радянського Союзу. Людям, які пережили радянське загартування, не цікава ідея «раю для ледачих», де нічого вже не треба робити, а тільки сидіти на хмаринці й грати на арфі. Виходить таке собі замкнене коло, де кожен по-своєму правий. Цікаво, що ж говорить з цього приводу Біблія? Як Сам Господь ставиться до корисної праці? Який рай пропонує Бог людині?

Уже з перших сторінок Слово Боже відкриває нам Господа як невтомного працівника, Який активно взаємодіє з матеріальним світом і зацікавлений у тому, щоб у цьому світі все було не просто навіть «добре», а «вельми добре» (Бут. 1:31). У Писанні сказано: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею. І насадив Господь Бог рай у Едені на сході, і там осадив людину, що її Він створив» (Бут. 2:7, 8). У цих словах люди в давнину бачили щось більше, ніж Бога, Котрий займається не найприємнішою роботою. Річ у тім, що насправді автор цих рядків описує Бога як майстра-художника. І як робота художника є мистецтвом вищого рівня, так і робота зі створення людини є унікальною. На жаль, гріх спотворив результат роботи Бога, гріх – порушення людиною Божого Закону – спотворив печатку Божого образу в людині. Але, незважаючи на це, навіть зараз великі вчені захоплюються тим, як дивовижно влаштований людський організм, хоч і не бажають визнати при цьому геніальності його Конструктора.

У Божому Законі також є Заповідь, співзвучна з трудовим законодавством: «Шість день працею і роби всю працю свою» (Вих. 20:9). Бог не витрачає час бездіяльно, Він працює щодня, і впродовж робочого тижня люди також не повинні марно гаяти час. Усі можуть і повинні працювати і робити свій внесок у спільну справу тими талантами, якими наділів їх Господь. Сам Ісус Христос, Бог Син, прийшовши в людському тілі, значну частину Свого життя працював у майстерні батька теслю, поки Бог Отець не запросив Його здійснювати покладену на Нього від народження місію: спасіння та зцілення людей.

У цій Заповіді, так само як і в трудовому законодавстві, є згадка про право на відпочинок: «А день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці» (Вих. 20:10). Не роби жодної праці – це не означає, що в день суботний треба просто просидіти весь день склавши руки. У контексті всієї Біблії нам відкривається, що в суботний день необхідно більше часу приділяти розвитку духовних здібностей. У Новому Завіті сказано, що Ісус «увійшов за Своєю звичкою в день суботний до синагоги та встав, щоб читати. Дали Йому книгу пророка Ісаї» (Луки 4:16, 17). Іншими словами, Бог запрошує в суботу всіх на богослужіння, на святкову зустріч. І так само, як фарисеї вчили, що вівцю, котра впала в яму в суботу, треба спасати, не чекаючи наступного дня, Ісус учив, що хворого з його стражданнями потрібно зціляти в суботу, що Він і доводив особистим прикладом, зцілюючи багатьох людей, хворих як фізично, так і духовно. У Своему Слові Бог говорить: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шановним, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадить тебе на висотах землі» (Ісаї 58:13, 14). Якби в радянський час люди в суботу приділяли більше уваги розвитку духовних здібностей, спілкуванню з Богом, а не носили колоди, то доля комунізму, можливо, була б не такою сумною.

У Слові Божому також сказано, що навіть у раю люди не будуть сидіти склавши руки в блаженстві, але отримають нові тіла й займатимуться корисною фізичною та розумовою працею на оновленій Землі. Пророк Ісаї, описуючи рай, говорить: «І доми побудують, і мешкати будуть, і засадять вони виноградники, і будуть їхній плід споживати. Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні-бо народу Мого – як дні дерева, і вибранці Мої зуживатимуть чин Своїх рук! Не будуть вони працювати надармо, і не будуть родити на страх, вони-бо насіння, благословлене Господом, і нащадки їхні з ними» (Ісаї 65:21-23). Через свого пророка Бог запевняє, що робота знайдеться і в раю, але це буде радісна праця, успішна, без розчарувань від втрати своїх плодів, де кожен зможе насолодитися плодами своїх зусиль. Через того ж пророка Бог повідомляє, що навіть у вічному раю «кожного новомісяччя в часі його, і щосуботи за часу її кожне тіло приходите, щоб вклонятися перед обличчям Моїм» (Ісаї 66:23).

Хай же Господь благословить кожного в тому, щоб наші розумові, фізичні та духовні здібності розвивалися якнайкраще, щоб ми могли гідно постати перед Ісусом, Який незабаром прийде на хмарах у славі з ангелами небесними, щоб дати нам нові можливості й нове життя.

Тимчасове житло

► Якось чоловік подався в місто до великого мудреця. З'ясувалося, що живе мудрець у старій хатині на околиці. В оселі не було нічого, окрім протиснутого ліжка й заваленого книгами столу, за яким сидів старий, занурившись у читання. Гість звернувся до нього із запитанням:

– Де живе мудрець?

– Це ви мене шукаєте, – пояснив йому старий. – Що вас так здивувало?

– Я не розумію. Ви – великий мудрець, у вас багато учнів. Ваше ім'я відоме всій країні. Ви повинні жити в палаці.

– А де живете ви? – запитав старий.

– Я живу у великому розкішному будинку.

– А як ви заробляєте на життя?

Гість розповів, що він бізнесмен і двічі на рік їздить у велике місто за товарами, які потім перепродає місцевим купцям. Старий слухав його уважно, після чого поцікавився, де він живе в чужому місті.

– У невеликому номері скромного готелю, – повідомив бізнесмен.

– Якби хтось відвідав вас у цьому маленькому номері, він міг би запитати: «Чому ви, заможна людина, живете в такому бідному номері?» А ви могли б відповісти: «Я тут проїздом і ненадовго. Тут є все, що мені потрібно. Приїжджайте в мій справжній будинок, і ви побачите, що він зовсім інший». Це пояснення підходить і для моєї оселі. Я тут лише проїздом. Я лише мандрівник у цьому матеріальному світі. У моєму теперішньому будинку все виглядає інакше. Він схожий на палац.

МОЯ «ОНА»

Антон Павлович ЧЕХОВ
1885

► Она, как авторитетно утверждают мои родители и начальники, родилась раньше меня. Правы они или нет, но я знаю только, что я не помню ни одного дня в моей жизни, когда бы я не принадлежал ей и не чувствовал над собой ее власти. Она не покидает меня день и ночь; я тоже не выказываю по ползновения удрать от нее, – связь, стало быть, крепкая, прочная... Но не завидуйте, юная читательница!.. Эта трогательная связь не приносит мне ничего, кроме несчастья. Во-первых, моя «она», не отступая от меня день и ночь, не дает мне заниматься делом. Она мешает мне читать, писать, гулять, наслаждаться природой... Я пишу эти строки, а она толкает меня под локоть и ежесекундно, как древняя Клеопатра не менее древнего Антония, манит меня к ложу. Во-вторых, она разорвет меня, как французская кокетка. За ее привязанность я пожертвовал ей всем: карьерой, славой, комфортом... По ее милости я хожу раздет, живу в дешевом номере, питаюсь ерундой, пишу бледными чернилами. Все, все пожирает она, ненасытная! Я ненавижу ее, презираю... Давно бы пора развестись с ней, но не развелся я до сих пор не потому, что московские адвокаты берут за развод четыре тысячи... Детей у нас пока нет... Хотите знать ее имя? Извольте... Оно поэтично и напоминает Лилу, Лелю, Нелли... Ее зовут – ЛЕНЬ.

ПЕРЕТВОРЕННЯ СЕРЦЯ

Вільям покинув рідний дім, коли йому було лише дванадцять років. Він подався у світ у пошуках можливостей для реалізації себе. Він почував себе пригнобленим, утомленим від порад батька. Він не терпів жодних обмежень, умовлянь і правил. Вільям утік у пошуках «свободи», щоб пізнати «радість життя». Спочатку все було прекрасно. Нові друзі, нові відчуття. Непомітно він поринав у небезпечні бурхливі води пороку: сигарети, алкоголь, наркотики. Але настала розв'язка – його наздогнала поліція й він опинився у в'язниці. Самотній, у холодній камері, Вільям почав розмірковувати про свій нерозумний учинок. Він давно нічого не чув про своїх батьків та братів. Навіщо він утік з дому? Чи варто йти цією жакливою дорогою? Хворий на туберкульоз легенів, без будь-яких перспектив на майбутнє, він запитував себе: як вийти з такої ситуації? Але він соромився повідомити батькам, що перебуває в жалюгідному становищі. Усвідомивши безвихідність свого становища, Вільям змирився з тим, що зачакне у в'язниці.

Одного разу група молодих християн проводила євангельську роботу в цій в'язниці. І так трапилося, що Віргілію, один з юнаків, котрі відвідували в'язницю, знайшов там свого брата Вільяма. З любов'ю він розповідав йому про Ісуса, про Божє прощення, про перетворення, яке Ісус може здійснити для людини. «Ти повинен зробити три кроки, – говорив Віргілію. – Спочатку зізнайся, що тобі потрібна допомога, тому що ти грішник. Ісус не може спасти людину, яка не визнає своєї потреби в спасінні. Лікар може виписати тобі найкращі ліки, друзі можуть купити їх тобі, але все це не допоможе, якщо ти сам не усвідомлюєш, що хворий і тобі потрібно приймати ці ліки.

По-друге, зізнайся, що сам ти не можеш вирішити своєї проблеми. Подивися: до чого ти дійшов, прямуючи власним шляхом? Ти самотній, загублений і маєш потребу в Богові.

По-третє, зізнайся, що Бог може тебе змінити. Він перетворив стільки людей у світі; Він вилікував невиліковних. Для Нього немає нічого неможливого, якщо тільки ти впустити Його у своє серце, вірячи в Його перетворювальну силу».

У душі Вільяма відбувалася боротьба – стати на сторону Бога було нелегко. Часто Бог дозволяє людині опуститися на саме дно, щоб лише там вона зрозуміла: спасіння тільки в Ісусі. Дух Святий неодноразово звертався до серця Вільяма, і нарешті молодий в'язень упав на коліна й у молитві почав просити про допомогу. У той момент Бог торкнувся його і перетворив його життя.

Бог може здійснити це й для тебе. Він має необмежену силу, і ти можеш скористатися нею, тільки потрібно визнати Його. Навколишні можуть не розуміти, що відбувається з тобою. Та й сам ти часом не все розумітимеш у своєму житті. Головне усвідомити, що ти переживеш не просто «ремонт», а цілковите перетворення серця, духовне відродження для нового життя.

Випадок і закономірність

Яку роль грає випадок і закономірність у світі й у нашому житті зокрема? Це просте запитання поділяє людей на два різних табори.

Атеїсти зазвичай вважають, що світом керує випадок. «Це подія без мети або значення; вона не є частиною якогось плану; вона не слугує досягненню якоїсь мети і, мабуть, ніколи її не мала» [2]. Життя виникло завдяки випадковому зіткненню молекул. Ми не знаємо, що станеться завтра. Політична та економічна нестабільність, техногенні й природні катастрофи, непередбачуваність наслідків розвитку науки та технології – усе це стало повсякденною реальністю. Прогнози футурологів часто не справджуються. Ніхто не очікував екологічної кризи, глобального потепління, нафтової кризи 70-х років, розвалу СРСР, розвитку тероризму, появи СНІДу та інших інфекційних хвороб (губчаста енцефалопатія, нові різновиди грипу тощо), швидкого розповсюдження генетично модифікованих продуктів. На все це сучасне суспільство, зокрема сучасна наука та медицина, фактично не мають адекватної відповіді. І це породжує невпевненість і страх перед майбутнім.

Натомість християни вказують на те, що світ і життя створені й керовані Богом, Котрий встановив також фізичні та моральні закони, виконання яких забезпечує оптимальне функціонування всього творіння. Рух небесних світил підкоряється математично чітким законам, що дозволяє прогнозувати їх на багато років уперед. Фізичні закони й константи задумані так, що забезпечують життя, зокрема людське (антропний принцип). Біологічний світ живе за чіткими закономірностями. Розрахунки показали, що поява на світ кожної окремої людини не є випадковістю з імовірністю 99,9993% [1]. Отже, існує Божий план для кожної людини, призначення і мета її існування. Але реалізація цього плану залежить також і від людини, її доброї волі та виконання Божого морального Закону. Кожному дається шанс для використання Богом даних здібностей і талантів на

добро, але не кожен використовує цей шанс. Але Бог любить нас і дає нам «другий шанс». Тут ми бачимо Бога як не тільки «Вищий Розум», але і як «Вищу Любов».

Як люблячий батько, Бог створив наш організм згідно з оптимальним планом (принцип дизайну), щедро наділив його ресурсами, що дає нам великий запас міцності (принцип надлишковості). Крім того, усе непотрібне й зайве вилучається з нього (принцип економії). Усі процеси в організмі відбуваються в оптимальній часовій послідовності (принцип повноти часу). Бог подбав про наш захист як ззовні (йоносфера, озоновий шар, магнітосфера), так і всередині (системи репарації ультрафіолетових і радіоактивних ушкоджень, системи захисту від мікроорганізмів – імунітет, системи знешкодження екзогенних і ендогенних токсинів тощо). Ці системи відображають принцип збереження.

Принцип позитиву полягає в тому, що в організмі все працює узгоджено й злагоджено. Дію цього принципу також спостерігаємо в поведінці зграй птахів, риб, мурашок, бджіл; лишайників (гриби та водорості), колоній мікроорганізмів тощо. Давно відомі в біології явища симбіозу, коменсалізму, тобто взаємодопомоги між різними організмами. Принцип зайнятості механізму полягає в тому, що коли організм (або орган) працює, він більш стійкий і більш захищений від несприятливих впливів, він більш ефективний і довговічний. Цей принцип діє і в духовній сфері: людина, яка живе за Божими Законами, більш захищена від згубних впливів заздрості, жадібності, підлості, жорстокості, грошлюбства тощо.

Та, можливо, ми просто запрограмовані в цьому організованому й керованому Богом світі? Звісно, ні. Окрім законів і настанов, Бог наділив нас свободою вибору, ми маємо простір для реалізації різних можли-

■ Малюк Володимир, доктор медичних наук, професор,
Малюк Віктор, доктор біологічних наук, професор,
Репецька Ганна, кандидат медичних наук, доцент,
Макаренко Михайло, кандидат сільськогосподарських наук,
Малюк Іван, біолог.

востей. «Усе мені можна, та не все на користь. Усе мені можна, та ніщо не повинно заволодіти мною» (1 Кор. 6:12). Бог вказує нам оптимальний шлях: «Тим, які люблять Бога... все сприяє до добра» (Римл. 8:28), але Він не робить із нас роботів. Ми не повинні сидіти склавши руки і повторювати: «На все Божа воля». Навпаки, Бог заохочує ініціативність і працелюбність. «Коли хто не хоче працювати, хай не їсть» (2 Сол. 3:10). Від кожного з нас, від нашої поведінки багато що залежить, а головне – наше спасіння. Тому Бог терпляче стежить за нашим життям і нашою поведінкою. «Господь... довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:9).

Щоб показати співвідношення випадку й закономірності, американський креаціоніст Джон Клейтон [2] використав порівняння з футбольною командою. Встановлено розміри футбольного поля та кількість гравців, є правила гри, є мета – здобути перемогу, тренери кожної команди заздалегідь розробили тактику для досягнення мети. Але поведінку кожного гравця передбачити неможливо, вона залежить від багатьох обставин – його фізичного та психологічного стану, ігрової ситуації, поведінки суперників, погоди тощо. Ми всього цього не знаємо, а головне – не знаємо кінцевого результату гри. Тим і привабливий футбол, як і інші види спорту. Для людини непередбачуваність, випадковість може бути не тільки негативом, перешкодою в плануванні, а й позитивом, «родзинкою», яка вносить різноманітність у наше життя.

Література:

Малюк В. Бог любить нас тут і тепер, Вічний Скарб, № 4 (73), 2009, с.8.

Clayton John, The role of chance in creation, – Does God Exist. – Nov./Dec. 2009, p. 10-14.

Іммігрант помер

Про це повідомляли на останніх шпальтах газет під рубрикою «Різне», а також у місцевих новинах. Варто зазначити, що його смерть не спричинила багато шуму. Усього кілька секунд в ефірі та пару рядків у пресі. Він був мало кому знайомий. Та чи знав він сам кого-небудь із нас? Журналіст повідомляв, що він помер три дні тому. Його тіло було знайдено в порожньому контейнері в порту. Три дні... Іммігрант, іноземний робітник, він помер від убогості й самотності, так і не знайшовши для себе роботи. Він нічого ні в кого не просив, та й ми нічого йому не давали.

Ця людина була моїм ближнім. Він мав право очікувати від мене хоча б трохи уваги й любові. Але що він отримав? Лише байдужність або навіть глузування, ворожість. Чому він не постукав у мої двері? Я б нагодував його.

Однак як часто наші двері наглухо зачинені для нужденних. Часом на них навіть висить застережлива табличка: «Злий собака». І, починаючи на засув двері нашого будинку, ми тим самим зачиняємо двері нашого серця. Найчастіше в релігії, у церкві, люди бачать місце, де можна сховатися, куди можна втекти. Зовсім трошки релігії, щоб забу-

«Любитимеш Господа Бога свого всім серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою!... любитимеш свого ближнього, як самого себе» (Матв. 22:37, 39).

ти сірість буденності. Зовсім трохи релігії, щоб відчувати впевненість, що ти навіть кращий за інших. Але всі ці «зовсім трохи релігії» нічого не можуть змінити в нашому житті. Ми не кращі й не гірші від інших. Ми такі ж самі. Звичайно, потрібно любити Господа, але неможливо по-справжньому любити Бога й при цьому не любити ближнього. У світлі цієї історії стає особливо зрозумілою заповідь Христа: «Любитимеш Господа Бога свого всім серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою!.. любитимеш свого ближнього, як самого себе» (Матв. 22:37, 39).

■ Ігор Корещук

Івана Купала

чи

Івана Хрестителя?

Нещодавно чимало країн (Росія, Білорусь, Польща, Литва, Латвія, Естонія, Україна та інші) відзначали народне свято Івана Купала. Що це за свято і чи можуть християни брати участь у його святкуванні? Для цього нам необхідно здійснити екскурс в історію.

ПОХОДЖЕННЯ СВЯТА

Язичники мали своє уявлення про «богів»: більшість із них були войовничими, аморальними, заздрисними й постійно боролися за владу, вдаючись до різних інтриг. Відповідно людям потрібно було весь час задобрювати, заклипати та заговорювати цих жорстоких божків. Одним із таких задобрювань було свято Купала. Саме слово «Купайло» означає в старослов'янській мові щось гаряче, те, що кипить гнівом, щось яскраве, що слугує епітетом бога-сонця, дружиною котрого була світлоносна Заряда. Славили в цей день наші предки Дажбога й матінку-землю. Це свято єднання води й вогню, людини й природи.

«ОХРИСТИЯНІЗАЦІЯ» СВЯТА

Через злиття християнських та язичницьких традицій і утворилося збірне свято Івана Купала. Унаслідок цих змішань воно припадало на день святкування Різдва Івана Предтечі – 24 червня за старим календарем, а 7 липня за новим. Через співзвучність слова «купало» зі словом «купати» – занурювати у воду, тобто хрестити, народ приклав слово «купала» до імені святого й позначив у своєму народному календарі днем Івана Купала.

ДРЕВНІ ПОГАНСЬКІ ОБРЯДИ КУПАЛЬСЬКОЇ НОЧІ

У купальських вогнищах матері спалювали зняті з хворих дітей сорочки, щоб разом із цією білизною згоріли й самі хвороби. А дим від багаття відганяв темні сили від села та поля. Крім того, дим жертвовного вогнища, згідно з язичницькими повір'ями, – це найкоротший спосіб перенесення енергії жертв на «небо».

Для захисту й очищення себе від нечистої сили, люди стрибали через вогнище – це те, що залишилося від древнього жеребкування. Вибір людської жертви божкам іноді не наважувався здійснити навіть жрець. Тому юнаки й дівчата стрибали через вогонь доти, доки хто-небудь не падав

у нього. Вважалося, що в такий спосіб «боги» обирали собі жертву (цікаво, чи знають ті, хто зараз стрибає через багаття, про те, що вони символізують потенційного мерця?).

У ніч напередодні Івана Купала дівчата опускають на хвилі вінки з берези із запаленими свічками. У кого вінок довше за всіх пропливе, той буде щасливим, а в кого свічка найдовше горітиме, той проживе найбільше років.

ОКУЛЬТНЕ КОРИННЯ СВЯТА

За повір'ям селян, у купальську найкоротшу ніч не можна спати, тому що оживає й стає особливо активною всіляка погань: відьми, перевертні, русалки, чаклуни, домовики, водяні, лісовики.

Для ворожіння брали воскову свічку й, розламавши її на дрібні шматочки, клали в металеву ложку. Ложку нагрівали на свічці доти, доки шматочки не перетворювалися на розплавлену рідину. Коли віск танув, його відразу виливали у воду. Вважалося, що за допомогою отриманої фігури можна передбачити долю.

За повір'ям у купальську ніч розмовляють один з одним дерева, тварини й навіть трави, які цієї ночі наповнюються особливою, чудодійною силою. Наприклад, за народними переказами, М. В. Гоголь в оповіданні «Вечір напередодні Івана Купала» пише про чудодійне цвітіння в цю ніч папороті.

Якщо ми насправді бажаємо згадати особу Івана Хрестителя, то варто це робити не вищезгаданим способом, а пам'ятати простих сім фактів, узятих з його життя та служіння:

1. Його чудесне народження. Місія пророка Івана, Предтечі Ісуса, згодом названого Хрестителем, була передбачена пророком Ісаєю ще за 700 років до самої події: «Голос кличе: На пустині вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому!» (Ісаї 40:3). Його народження було чудом. Воно чимось нагадувало народження Ісаака – в глибокій старості їхніх батьків (Луки 1:5-25, Бут. 21:1-3). Цей факт засвідчив, що для Бога немає неможливого. Він і сьогодні може творити чудеса.

2. Пустельний університет, де упродовж тривалого часу Іван вчився довіряти Богові. Цікаво зауважує про нього Дух Пророцтва: «Як посланець Неба, він був готовий безстрашно йти до людей, тому що довірив себе волі Всевишнього. Тепер він міг сміливо з'являтися перед монархами Землі, оскільки низько схилився перед Царем царів» (Бажання віків, с. 103 ориг.).

3. Викривальна звістка для народу. Він зовні виглядав, як древній пророк Ілля (Матв. 3:4), та найголовніше – він прийшов у силі та душі Іллі, щоб «навернути серця батьків до дітей, а непокірних – до мудрості праведних, щоб приготувати Господеві підготовлений народ» (Луки 1:17).

4. Хрещення народу. Іван був названий Хрестителем тому, що не язичникам, а саме Божому народові пропонував поновити зв'язок з Богом через водне хрещення (Матв. 3:5-6).

5. Ув'язнення. Іван боявся Бога, тому більше не боявся нікого. Його докори стосувалися не лише простого народу, але й владного духовенства (Матв. 3:7-9). Він прямо викривав гріхи перелюбу гордої та підступної Іродіади (Марка 6:17, 18), за що поплатився свободою, а потім – і життям (Матв. 14:5-10).

6. Сумнів. Виявляється, що сумнів може долати й великих пророків (Луки 7:19). Утім, ця історія нас переконує, що причиною багатьох наших сумнівів є незнання Господніх шляхів та нерозуміння Його планів.

7. Висока оцінка Христом Іванового служіння. Незважаючи на сумніви та боротьбу, Ісус свідчить про нього: «З-поміж народжених від жінок немає більшого від Івана» (Луки 7:28).

Основна мета життя та служіння Івана Хрестителя полягала в тому, аби приготувати шлях для Першого приходу Господа. Місія ж Божої Церкви – приготувати світ до Другого приходу Христа. Тож будьмо, як Іван, вірні Богові в тому, аби свідчити іншим людям про скорі повернення нашого Господа та Спасителя не лише словами, але й скромним та чесним життям!

Засвоєна істина

Один чоловік їхав вулицями міста на новому блискучому «Ягуарі» в бадьорому дусі, наспівуючи якусь мелодію. За черговим поворотом він побачив дітей, які сиділи біля дороги. Обережно об'їхавши їх, молодий водій зібрався знову набирати швидкість, але раптом почув, як у машину влучив камінь. Чоловік зупинив автомобіль, вийшов з нього і, схопивши одного з хлопчаків за комір, почав трясти його з криком:

– Недолугий хлопчисько! Навіщо ти кинув камінь у мою машину?! Ти знаєш, скільки коштує такий «Ягуар»?!

– Пробачте мені, – відповів хлопчик. – Я не хотів заподіяти шкоду вам і вашій машині. Річ у тім, що мій брат – інвалід. Він випав з коляски, і я не можу підняти його: він занадто важкий для мене. Уже кілька годин ми кличемо на допомогу, але жоден автомобіль не зупинився за цей час. Тому я не знайшов іншого виходу, окрім того, щоб кинути камінь, інакше ви б теж не зупинилися.

Чоловік допоміг посадити хлопчика-інваліда в крісло, ледве стримуючи сльози й придушуючи схлип, що став упоперек горла. Потім він пішов до своєї машини й побачив на новеньких блискучих дверцятах виїмку, що залишилася від каменя.

Багато років чоловік їздив на цій машині й постійно говорив «ні» механікам на пропозицію відремонтувати цю виїмку на дверцятах, оскільки вона щоразу нагадувала йому: якщо ти проігноруєш шепіт сумління, у тебе полетить камінь.

Ціна чистого сумління

У Вашингтоні, у Білому Домі, зберігається колекція надзвичайних листів. Серед них є лист, написаний дівчинкою президентові Клівеланду у вересні 1895 року. Ось його зміст:

– Шановний пане Президенте, я переживаю жахливий стан каяття та докорів сумління. Два роки тому я використала дві поштові марки, які колись раніше вже були використані на листах. Я не усвідомлювала цієї провини дотепер, а зараз цей учинок мучить мене вдень і вночі. Прошу Вас, будьте ласкаві, пробачте мене. Мені було тоді 13 років. Я додаю вартість марок.

Президент відповів їй коротко:

– Прощаю. Спійть спокійно.

Так, у прощенні радість, а в Божому спілкуванні – щастя.

УСМІШКА

Вона ніскільки не коштує, але багато дає.

Вона збагачує тих, хто її отримує, не збіднюючи при цьому тих, хто нею обдаровує.

Вона триває миттєвість, а в пам'яті залишається іноді назавжди.

Ніхто не багатий настільки, щоб обійтися без неї, і немає такого жебрака, який не став би від неї багатшим.

Вона створює щастя в будинку, породжує атмосферу доброзичливості в ділових стосунках і слугує паролем для друзів.

Вона – відпочинок для стомлених, денне світло для тих, хто в розпачі, сонячний промінь для засмучених, а також найкраща протиотрута.

Її не можна купити, не можна випросити, не можна ні позичити, ні вкрати, оскільки вона сама по собі нічого не варта, доки її не віддали!

Ніхто не потребує її так, як ті, у кого вже не залишилося нічого того, що можна було б віддати!

Справи звучать голосніше від усіляких слів, а вона каже: «Ви мені подобаєтеся. Ви робите мене щасливим. Я радий Вас бачити».

Френк Ірвінг Флетчер

Пруд и Река

Иван Андреевич Крылов

«Что это, — говорил Реке соседний Пруд, — Как на тебя ни взглянешь, А воды всё твои текут! Неужли-таки ты, сестрица, не устанешь? Притом же, вижу я почти всегда. То с грузом тяжкие суда, То долговязые плоты ты носишь, Уж я не говорю про лодки, челноки: Им счету нет! Когда такую жизнь ты бросишь? Я, право, высох бы с тоски. В сравнении с твоим, как жребий мой приятен! Конечно, я не знатен, По карте не тянусь я через целый лист, Мне не бренчит похвал какой-нибудь гуслист: Да это, право, все пустое! Зато я в илистых и мягких берегах, Как барыня в пуховиках, Лежу и в неге, и в покое; Не только что судов Или плотов Мне здесь не для чего страшиться: Не знаю даже я, каков тяжел челнок; И много, ежели случится, Что по воде моей чуть зыблется листок, Когда его ко мне забросит ветерок. Что беззаботную заменил жизнь такую? За ветрами со всех сторон, Не движась, я смотрю на суету мирскую И философствую сквозь сон». — «А, философствуя, ты помнишь ли закон? — Река на это отвечает. — Что свежесть лишь вода движеньем сохраняет? И если стала я великою рекой, Так это оттого, что, кинувши покой, Последую сему уставу. Зато по всякий год Обилием и чистотою вод И пользу приношу, и в честь вхожу и в славу, И буду, может быть, еще я веки течь, Когда уже тебя не будет и в помине И о тебе совсем исчезнет речь». Слова ее сбывлись: она течет поныне; А бедный Пруд год от году все глож, Заволочен весь тиной глубокой, Зацвел, зарос осокой И, наконец, совсем иссох.

Так дарование без пользы свету вянет, Слабея всякий день, Когда им овладеет лень И оживлять его деятельность не станет.

1814

Творящая тишина

Бесшумно проносятся птицы,
Бесшумно плывут облака,
Бесшумно листок шевелится
Под легкой рукой ветерка.

Бесшумно струится паденье
Лучей с голубой высоты,
Бесшумно идет превращенье
На флоксах бутон в цветы.

Развилены яблонь ветвистых
Тяжелые яблоки гнут,
И медленно сок сахаристый
Ствола материнского пьют.

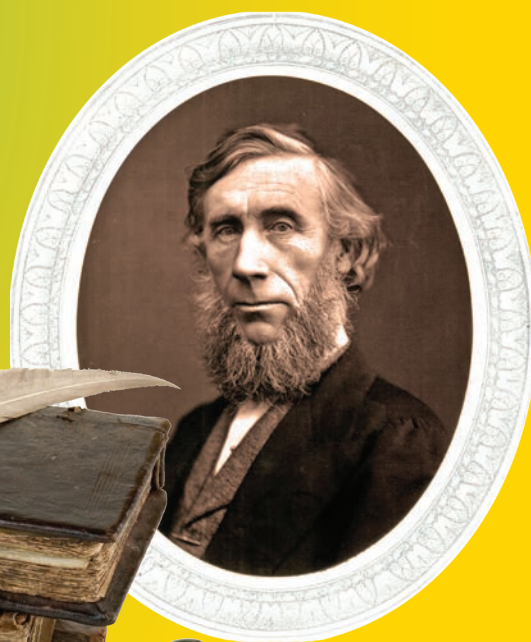
Весь сад плодоносит и дышит,
В нем мир и покой без конца,
И в солнечном этом затишьи —
Творящая сила Отца!

Александр Солодовников

■ Підготувала Яна Хорошун

БЕЗСТРАШНИЙ СІЯЧ

«Без Біблії
не можна
утвердити
народ
в істині».

У той час, коли Лютер відкрив німецькому народові недоступну досі Біблію, Уільям Тіндаль був спонуканий Духом Божим зробити те саме для Англії. Біблія Уїкліфа була перекладена з латинського тексту, у котрому було багато помилок. Вона ніколи не друкувалася, а ціна рукописного примірника була настільки високою, що тільки дехто з багатих людей та дворян міг придбати її. І більше того, суворо заборонена церквою, вона не набула значного розповсюдження. У 1516 р., за рік до знаменитих тез Лютера, Еразм Роттердамський опублікував грецьке і латинське видання Нового Завіту. Уперше Слово Боже було надруковане мовою оригіналу. У цьому виданні було виправлено чимало помилок попередніх видань, а зміст текстів викладений більш доступно. Це допомогло багатьом людям з освічених верств суспільства глибше зрозуміти суть істини і додало нової сили справі Реформації. Однак Слово Боже залишалося недоступним простолюду. Тіндаль повинен був закінчити почату Уїкліфом роботу і дати Біблію своїм співвітчизникам.

Старанний дослідник і ревний шукач істини, він прийняв Євангеліє, читаючи Новий Завіт, перекладений Еразмом грецькою мовою. Тіндаль безстрашно проповідував свої переконання, стверджуючи, що всяке вчення повинно перевірятися Святим Письмом. На заяву папства, що церква дала Біблію і тільки вона може пояснювати її, Тіндаль відповідав: «Ви знаєте, хто навчив орлів шукати собі здобич? Той Самий Бог навчає Своїх голодних дітей шукати Свого Отця в Його Слові. А щодо вас, то ви не тільки не дали Святого Письма, а й сховали його від нас. Це ви спалювали тих, хто проповідував його, і якби могли, то спалили б і саме Писання» (Д'Обін'є. Історія Реформації XVI століття).

Проповіді Тіндала викликали велике зацікавлення, і багато людей приймали істину. Але священники були на сторожі, і тільки він залишав поле своєї діяльності, як вони погрозами і обманом намагалися звести нанівець наслідки його роботи. І це нерідко їм удавалося. «Що робити? — запитував він. — У той час як я сію в одному місці, ворог спустошує поле, яке я тільки що залишив. Я не можу бути одночасно всюди. О, якби християни мали Святе Письмо рідною мовою, то вони самі могли б опиратися цим фальшивим філософам. Без Біблії не можна утвердити народ в істині» (Там само).

Ця думка не давала Тіндалю спокою. «У храмі Єгови, — міркував він, — псалми співалися мовою Ізраїлю, то хіба Євангеліє не повинно звучати в нашому середовищі англійською мовою?.. Хіба церква повинна мати менше світла опівдні, ніж на світанку?.. Християни повинні читати Новий Завіт рідною мовою». Бого-

сло- ви та вчителі церкви не могли прийти до єдиної думки. Але тільки за допомогою Біблії люди можуть прийти до істини. «Один слухає одного вчителя; другий — іншого. Кожний з цих авторів суперечить іншому. Як ми зможемо відрізнити правдиве від неправдивого?.. Як? Тільки за допомогою Слова Божого» (Там само).

Тепер метою Тіндала, яку він плекав у своєму серці, було дати народові Новий Завіт рідною мовою. Тепер вона остаточно визріла, і він зараз же взявся до цієї праці. Змушений покинути свій дім через переслідування, він вирушив у Лондон, де певний час безперешкодно працював. Однак незабаром гнів ворогів знову змусив його втікати. Здавалося, в усій Англії Тіндалю не знайти місця, і він вирішив шукати притулку в Німеччині. Тут він почав друкувати переклад Нового Завіту англійською мовою. Двічі його праця зупинялася, але коли йому забороняли друкувати в одному місці, він перебирався в інше. Нарешті Тіндаль прибув у Вормс, де кілька років тому Лютер захищав Євангеліє перед сеймом. У цьому старовинному місті було багато друзів Реформації, і Тіндаль міг безперешкодно продовжувати свою справу. Незабаром було надруковано 3000 примірників Нового Завіту, і тоді ж з'явилося друге видання.

Він продовжував свою працю з великою ревністю і наполегливістю. Незважаючи на пильність англійської влади, Слово Боже різними способами доставлялося в Лондон, а звідти розповсюджувалося по всій країні. Вороги докладали чимало зусиль, щоб придушити істину, але даремно. Якось єпископ з Дарема купив в одного книготорговця, приятеля Тіндала, цілу пачку його Біблій з наміром знищити їх, думаючи, що цим перешкодить поширенню Святого Письма. Але сталося цілком протилежне — на виручені гроші був куплений матеріал для нового, більш досконалого видання, яке в іншому випадку не було б надруковане. Коли пізніше Тіндала ув'язнили, то йому було обіцяне звільнення за умови, що він видасть тих людей, які надавали йому матеріальну допомогу в друкуванні Біблії. Тіндаль відповів, що єпископ з Дарема зробив у цій справі більше, ніж будь-хто інший, бо заплатив велику суму грошей за надруковані Біблії, давши йому змогу з новими силами продовжувати виконання цієї справи.

Тіндаль був виданий у руки ворогів і на багато місяців ув'язнений. Нарешті мученицькою смертю він засвідчив свою віру. Але приготівлена ним зброя допомогла іншим воїнам боротися протягом багатьох століть аж до наших днів.

Латимер за кафедрою теж відстоював думку, що народ повинен читати Біблію рідною мовою. «Автором Святого Письма, — писав він, — є Сам Бог, і це Писання містить у собі силу і вічність свого Творця. Нема царя, імператора, судді чи іншого правителя, який не був би зобов'язаний коритися Його святому Слову. Ми не повинні ходити манівцем, нехай Слово Боже керує нами. Ми не повинні йти шляхами наших предків, будемо робити не те, що робили вони, а те, що вони повинні були б робити» (Х'ю Латимер. Перша проповідь, сказана перед королем Едуардом VI).

На захист істини стали Барнес і Фрайт, вірні друзі Тіндала. Їх підтримали Рідлей і Кранмер. Ці керівники англійської Реформації були освіченими людьми, і більшість із них користувалися повагою Католицької церкви за їхню ревність і побожність. Їхня опозиція папству стала результатом усвідомлення ними помилковості поглядів «святого престолу». Їхня знайомство з таємницями Вавилона надавало більшій силі свідченням проти нього.

«Тепер я поставлю вам дещо дивне запитання, — сказав одного разу Латимер. — Хто є найстараннішим єпископом і прелатом в усій Англії?.. Я бачу, що ви хочете почути його ім'я... Я скажу вам: це диявол... Він ніколи не покидає своєї єпархії; шукайте його будь-коли — і ви знайдете його завжди вдома; він повсякчас за роботою; ви ніколи не побачите його без діла... за це я ручаюсь... Де поселяється диявол, там звільняються від книг і ставлять свічки; там зникає Біблія і з'являються чотки; там позбавляються світла Євангелія і запалюють свічки, які горять навіть опівдні; зрікаються хреста Христового і розмірковують про чистилище, яке очищує кишені віруючих; відмовляються зодягнути нагих, допомогти бідним і калікам, а прикрашають образи, дерево і камінь. Геть Божі постанови і Його Святе Слово, нехай живуть людські перекази і закони... О, якби наші прелати з такою наполегливістю сіяли насіння доброго вчення, як сатана сіє кукуль!» (Вчинки Х'ю Латимера, том 1).

«Не кради» (Вих. 20:15).

Найчастіше вважається, що ця Заповідь, утім, як і Шоста, яка забороняє вбивство, є зайвою в порядному товаристві. Багато хто, характеризуючи свою поведінку, заявляє: «Я нікого не вбив, нічого не вкрав, я – добра людина. Які можуть бути до мене претензії?» Але, міркуючи так, люди не до кінця розуміють, наскільки зіпсоване людське єство, не усвідомлюють всієї глибини Господніх Заповідей. Сучасне суспільство настільки звикло до крадіжок, що навіть не звертає уваги на порушення Восьмої Заповіді, а деякі види крадіжок взагалі вважаються нормою життя.

МЕЖІ НАШИХ БАЖАНЬ

Сьогодні нас зовсім не дивує інформація про грабежі. Задумайтесь, згідно зі статистикою, тільки в США щорічно реєструють понад 2,2 млн пограбувань та крадіжок (сюди входять всі види крадіжок). Заповіддю «не кради» Господь хоче навчити нас поважати права та особисте майно інших людей. Людина працює, заробляє кошти, здобуває матеріальні блага і має повне право розпоряджатися ними. Тому ніхто інший не має права користуватися майном іншої людини без дозволу, відбирати його хитрістю чи силою. Ця Заповідь також вказує на те, що ми повинні працювати, щоб мати можливість жити в достатку й утримувати свою сім'ю. Лінь, хитрість, недбалість і несумлінність можуть бути причиною порушення цієї Заповіді. Також Господь закликає нас бути задоволеними тим, що маємо сьогодні. «Маючи їжу та одяг, – цим будемо задоволеними. Ті ж, що хочуть збагачуватися, потрапляють у спокуси, у тенета, в численні нерозумні та шкідливі пожадання, які приводять людей до знищення й загибелі. Бо коренем усього зла є грошолюбство...» (1 Тим. 6:8-10).

ЩО ЗНАЧИТЬ «НЕ КРАДИ»?

Найпростіше визначення слова «красти» – узяти те, що тобі не належить. Тому Заповідь забороняє присвоювати собі власність інших людей. Поняття власності включає гроші, майно, статус, честь – усе, що за законом належить комусь. Способи привласнення чужого майна можуть бути різні: таємні або відкриті, зухвалі або витончені.

Крадіжка – один з найперших гріхів людини на Землі. Єва взяла заборонений плід – те, що їй не належало. Крадіжка також часто стає першим явним гріхом, який здійснюють наші діти. Тому наставляти, розповідати й пояснювати значення цієї Заповіді слід змалку.

Що може вважатися порушенням повеління «не кради» в повсякденному житті? Напевно, вам доводилося бачити, як продавець щосили вихваляє яку-небудь річ, щоб продати її якомога дорожче, але при цьому замовчує про наявність у ній дефекту. Своїми діями він обманює покупця та обкрадає його, пропонуючи купити річ за гроші, яких вона не коштує.

Або інша ситуація. Чи доводилося вам бачити людину, яка під час купівлі вишукує недоліки в необхідній їй речі, лише б

придбати її за дуже низьку ціну? А потім хвалиться своїм друзям, яка вона вправна й спритна. Такі дії засуджуються Богом: «Зле, зле!» – каже той, хто купує, а як піде собі, тоді хвалиться купном», – писав мудрий Соломон (Прип. 20:14). Така людина винна в порушенні веління Господнього, яке свідчить: «Не будете красти, і не будете неправдиво заперечувати, і не будете говорити неправди один на одного!» (Левит 19:11). Сюди ж можна зарахувати й неправдиву рекламу, коли спотворюються факти й продукція, яку хочуть продати, виставляється в неправдивому світлі.

Порушують цю Заповідь також продавці, в яких неточні ваги та гирі. «Вага вірна, тягарці вірні...» – закликає Святе Письмо (Левит 19:36). На сторінках Біблії висловлено безліч претензій до тих, хто використовує неточні ваги. Ось один із таких висловів: «Вага неоднакова – то огида для Господа, а оманливі шальки не добрі» (Прип. 20:23). Продавці, які не додають здачу своїм покупцям, теж прирівнюються до злодіїв.

До порушення цієї Заповіді належить не виплачена працівнику зарплата. Апостол Яків попереджає таких людей: «Ось затримана вами платня робітників, які жали на ваших нивах, вже волає, і зойки жінок досягли вух Господа Саваота» (Якова 5:4). Бог розглядає експлуатацію людей як крадіжку. Але нечесність може виявлятися і з боку працівника. Наскільки чесно службовець виконує свої обов'язки? Чи не проводить робочий час у неробстві? Чи добре виконує доручену йому роботу, за яку отримує платню? Кожен, хто приносить додому без дозволу що-небудь з роботи, також є злодієм. Тому винним у порушенні Восьмої Заповіді може бути як нечесний працівник, так і несправедливий роботодавець.

Якщо ми взяли щось у борг, а вчасно не повертаємо, – це теж злодієство. Людина, яка залізла в борги через бажання задовольнити свої егоїстичні бажання й не виплачує їх своїм кредиторам, є злодієм в очах Божих. Ухиляння від сплати податків – ще один вид крадіжки. Христос сказав щодо сплати податків: «То кесареви віддайте кесареви, а Боже – Богові!» (Матв. 22:21).

Дуже часто люди не надають значення так званім маленьким крадіжкам. Наприклад, не сплатити за проїзд у транспорті чи сказати неправду про вік, щоб скористатися пільгами. Деякі позичають у сусіда молоток, а потім «забувають» його повернути. Потрібно пам'ятати: ніхто не краде відразу мільйони. Крадіжка починається з маленьких сум, поступово переходячи в більш значущі розкрадання. Ісус

Христос навчав: «Вірний у найменшому – і у великому вірний; несправедливий у найменшому – і у великому несправедливий» (Луки 16:10). В очах Бога не має значення ні вартість вкраденого, ні його кількість, ні те, у кого взято річ. Тут важливий принцип: не бери чужого!

ЯК МОЖНА ОБКРАДАТИ БОГА?

Так, люди нерідко обкрадають не тільки рівних собі, а й Самого Бога. Як це може відбуватися? «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: «Чим ми Тебе обманили?» – Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люди ти ввесь! Принесіть же ви всі десятини до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, чи не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:8-10) Не повертаючи Бог десятиї частини від зароблених коштів, ми обкрадаємо Його.

Може постати питання: як Бог причетний до наших коштів? Святе Письмо ясно говорить, що все належить Всевишньому за правом творіння. «Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її, бо заклав Він її на моря, і на річках її встановив» (Псал. 24:1, 2). Усе, що ми маємо – наше тіло, таланти та обдарування, час та матеріальне майно, – це дари Господа людям. Усе це дане Богом не тільки для задоволення потреб людини, але й для розумного управління. Ми є лише розпорядниками всього того, що Бог дарував нам. Він же встановив, що десята частина наших коштів належить Йому, і Він наказує, щоб ми повертали цю частину, приносячи її до Церкви. Чинячи інакше, ми тим самим обкрадаємо Бога.

Залишивши нам веління «не кради», Господь бажає, щоб люди постійно виявляли неухильну чесність навіть у незначних життєвих справах. Ця Заповідь вимагає від кожного з нас діяти справедливо. Вона попереджає про те, що будь-яка спроба отримати зиск за рахунок іншого записується в небесних книгах як обман. Гасло Восьмої Заповіді із Закону Божого: «Будь чесний у всьому!» Ми не є істинними віруючими, якщо вдаємо із себе благочестивих людей раз на тиждень у церкві, а в інші дні чинимо з нашими ближніми нечесно.

А тепер подумайте: як би змінилося наше життя, якби всі виконували Боже веління «не кради»? Яке благословення отримали б мешканці Землі! Ми б не перебували в страху, що нас обдурять, обкрадуть чи відберуть наше майно силою. А яка була б економія металу й коштів, тому що не було б потреби в безлічі замків, решіток, різних сигналізацій, охоронців та багато іншого! Завдяки дотриманню навіть однієї тільки Восьмої Заповіді людство отримало би безліч духовних і матеріальних благословень! Не чекай, доки світ зміниться, почни зміни із себе! Пропонуючи людям Свої постанови, Господь бажає нам тільки добра й щасливого життя.

Кодекс етики вчителя-християнина:

за принципами
1 Кор. 13 розд.

1. Якщо я можу досконало пояснити своїм учням абсолютно все, але не люблю їх, то з таким самим успіхом я можу розмовляти в порожній кімнаті.

2. Якщо я знаю відповіді на всі питання освіти, але не маю любові до своїх учнів, усі мої зусилля марні.

3. Якщо я можу придбати будь-які необхідні навчальні посібники й пожертвувати їх для корисної справи, але не маю любові до дітей, то й це не принесе плоду.

4. Любов довго терпить, коли потрібно знову й знову повторювати матеріал тим, кому він аж ніяк не дається.

5. Любов милосердна, коли хтось незадоволений або звинувачує в чомусь мене чи інших учителів.

6. Любов не заздрить, коли мої колеги мають більше розумних, вихованих і слухняних дітей.

7. Любов не величається й не гордиться, коли мої учні досягають успіху та з радістю йдуть на уроки.

8. Любов допомагає змінити мої плани так, щоб допомогти іншим.

9. Любов не кричить на дітей, коли вони погано поведуться, але допомагає їм зрозуміти, наскільки важлива дисципліна.

10. Любов не розповідає про свої проблеми й негаразди своїм учнів іншим людям.

11. Любов не втомлюється пояснювати матеріал навіть тоді, коли здається, що учень усе одно не зможе його зрозуміти.

12. Коли ж настане досконале, усі методики й підручники потьмяніють, але любов буде сяяти вічно.

13. Ось три важливі істини, які відкриваються під час викладання:
Постійність!
Терпіння! Любов!
Та найбільша з них – любов!

(З книги «Як організувати християнську школу».
Т. 1. – К.: ЦПП МАХШ, 2006).

Те, що важливіше за все...

Кожна людина, живучи на Землі, має потребу в емоціях і почуттях. Для неї любов важливіша за всілякі гучні слова, помпезні конференції, конгреси, пишні церемонії в ошатних церквах. Вона прагне виявляти любов до свого

Люби ближнього свого, як самого себе! Любов не чинить ближньому зла; тож любов – це виконання Закону» (Римл. 13:8-10).

ближнього й сама хоче, щоб її хтось любив. Звернімо увагу на таке зауваження апостола Павла: «Нікому нічого не будьте винні, за винятком любові одне до одного. Адже хто любить іншого, той виконав Закон. Оскільки: Не чини пере-

люб, не вбивай, не кради, не пожадай... та будь-яка інша заповідь міститься в цьому вислові: Люби ближнього свого, як самого себе! Любов не чинить ближньому зла; тож любов – це виконання Закону» (Римл. 13:8-10).

Сімдесят миль заради ворога

Бути людині другом, піклуватися про людей – це не означає бути добрим тільки до своїх друзів. Більше двохсот років тому, під час війни за незалежність США, відбулася історія, яка може допомогти нам краще зрозуміти слова Ісуса: «Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і молитесь за тих, що кривдять і переслідують вас, щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі» (Матв. 5:44, 45).

У ті дні баптистів зневажали і часто переслідували. Баптистський проповідник Пітер Міллер, який жив у Євфраті, штат Пенсільванія, зазнав великих труднощів здебільшого через одного чоловіка, котрий був його сусідом. Майкл Вітмен був злим чоловіком і робив усе можливе, щоб нашкодити Пітеру Міллеру. Він ненавидів проповідника й виступав проти нього так часто, як тільки міг, намагаючись зробити все, що йому під силу, аби люди відвернулися від євангелістського священика.

Одного разу Міллер почув приголомшливу новину про те, що Майкл заарештований і його звинувачують у зраді. Майкл таємно перейшов на бік англійців і був засуджений до смерті. Пітер зовсім не зрадив, коли почув ці новини. Більше того, він одягнув пальто й пройшов довгих сімдесят миль до Філадельфії, щоб з приводу цієї справи зустрітися зі своїм другом Джорджем Вашингтоном.

Коли його, нарешті, провели до генерала Вашингтона, Пітер Міллер відразу ж перейшов до діла.

– Я прийшов, щоб просити про помилування Майкла Вітмена.

Джордж Вашингтон сумно похитав головою:

– Ні, Пітере, я не можу подарувати тобі життя твого друга. Він зрадник Батьківщини.

– Мого друга?! – вигукнув Пітер. – Майкл Вітмен мені не друг, він мій найлютіший ворог!

– Що?! – вигукнув Вашингтон. – Ти пройшов сімдесят миль, щоб спасти життя ворогові?

– Так.

– Ну, тоді твоє прохання виглядає поіншому. Я обіцяю, що подарую Майклу Вітмену помилування.

І Джордж Вашингтон, вірний своєму слову, помилував і звільнив Майкла Вітмена. Уявіть собі сцену – проповідник веде свого заклятого ворога назад додому, в Євфрат. І з цього дня з Майклом Вітменом щось сталося, серце його пом'якло, і вони стали справжніми друзями. Милість Божа вже навчила серце Пітера дивитися на свого ворога так, як дивився б на нього Ісус, і з часом те саме сталося і з Майклом Вітменом.

Бог помер?

Одного разу бідна вдова, украй пригнічена своїми турботами, сиділа й плакала. Маленька донька її, бачачи сльози матері, підійшла до неї й, обнявши рученятами, із заклопотаним виглядом запитала:

– Мамо, чому ти плачеш? Хіба Бог помер?

– Ні, ні, дитино, Він померти не може!

Слова дитини вразили матір. Справді, як вона може так впадати у відчай, коли Всемогутній Господь живий і здатний задовольнити будь-яку потребу.

Що мені подобається В МЕТОДИСТАХ

Джон Уесли

Сьогодні методисти – одне з головних протестантських віросповідань. Їхня церква в усьому світі налічує 24 мільйони віруючих.

■ Джордж Вандеман

Невелике судно тремтить від корми до носа через нещадні удари бурхливих хвиль. Ось розбивається на шматки головна щогла з вітрилом. Її уламки з гуркотом падають на палубу. Лунають нестямні крики пасажирів. Усіх їх опановує жах. Розгнівана Атлантика, зважаючи на факти, вже впевнена у своїй здобичі.

Серед цього хаосу та паніки привертає до себе увагу невелика група моравських братів з Німеччини, які, сидючи на палубі, тихо співають псалом. Здається, їм зовсім не страшно помирати. І Джону Уесли дуже цікаво дізнатися чому. (Історична довідка. Моравські брати – релігійна течія в XV ст. в Чехії. Рятуючись від переслідування, вони втекли до Німеччини, де влаштувалися в містечку Гернгут. Тут у 1727 р. вони створили релігійне товариство Гернгутерів. Під впливом графа Ціцендорфа моравські брати визнали аусбурзьке сповідання).

1736 рік. Уесли, місіонер з Англії, ледь залишився живим після своєї подорожі в колонію штату Джорджія. Буря нарешті вщухла, але в душі Уесли вона досі тривала. Незважаючи на всі свої щирі зобов'язання перед Богом, він усе ж ніяк не міг знайти миру з Ним. Що ж було в духовному досвіді цих моравських братів? Імовірно, щось таке, чого не було в нього.

Коли вони прибули в Савану, Уесли деякий час прожив разом із цією групою. Це теж були місіонери, нащадки мученика XV ст. Яна Гуса. Рятуючись від переслідувань у своїй рідній Моравії, вони були змушені шукати притулку в Німеччині. А тепер вони перетнули океан, щоб донести звістку Євангелія до індіанців.

Один з моравських братів, подивившись на Уесли добрим, але допитливим поглядом, запитав: «Чи знаєте ви Христа?»

Джон спробував ухилитися від цього питання: «Я знаю, що Він – Спаситель цього світу».

«Так, але чи знаєте ви, що Він спас вас?»

Уесли зіщулився. Він не був упевнений у прощенні.

Чи ж варто дивуватися, що він не досягнув успіху в євангелізації індіанців. Через два роки, які не принесли йому нічого, окрім розчарування, Уесли повернувся до Англії.

Але, нарешті, у травні 1738 р. у його душі настала весна. Під час зборів в одній з лондонських церков хтось почав читати уривки з передмови Лютера до його «Коментарів до Послан-

ня до римлян». Уесли раптово осяяло світло. «Приблизно за чверть дев'ятого, коли я слухав проповідника, який читав написаний Лютером опис тих змін, які Бог робить у серці людини через віру в Христа, я відчув, що моє серце, на диво, потепліло. Я відчув, що насправді увірував у Христа, Христа, Який єдиний дарує спасіння, й одразу ж отримав запевнення, що Він зняв з мене гріхи мої, навіть мої!»

Натхненний сямом Євангелія, Уесли почав проповідувати з іще більшою ревністю та силою. Натовпи людей збиралися навколо нього. Це відродження охопило всю Європу й досягло берегів Америки. Тут бере початок Методистська церква.

Сьогодні методисти – одне з головних протестантських віросповідань. Їхня церква в усьому світі налічує 24 мільйони віруючих. В Америці існує близько 20 методистських організацій. Найбільша з них, яка об'єднує понад 9 мільйонів членів, – Об'єднана Методистська церква.

Мені подобається в моїх друзях-методистах багато чого. Мене захоплює їхній історичний акцент на ведення тверезого, дисциплінованого життя. Я в захваті від їхнього вміння організованого церковного управління. Я поділяю з ними їхню турботу щодо інвалідів і соціальних партій. Мені подобається музика методистів. Деякі з моїх улюблених гімнів були написані Чарльзом Уесли, братом Джона.

Хочу повторити, що мені багато чого подобається в моїх друзях-методистах. Та особливо мені подобається ось що: рух методистів був покликаний Богом розкрити усіма знехтувану досі істину, яку підкреслював Уесли, – християни пожнуть плоди покаяння в результаті взаємин із Христом.

Лютер теж відновив знехтувану істину, а саме: виправдання можна отримати тільки через віру. Джон Кальвін проголосив блага звістку, що спасіння походить безпосередньо від Бога, а не від церкви. Це теж була прихована, знехтувана істина. Потім прийшли анабаптисти і також почали відстоювати забуту істину. Це ж саме відбулося і з Уесли. Він вніс необхідну гармонію в учення Джона Кальвіна та Мартіна Лютера.

До XVIII ст. Англія відійшла від Бога. Проповідь Уесли зворушила всю націю, піднявши її з духовної сплячки. Звичайно, не всі достойно оцінили таке пробудження. Занурившись у трясовину традицій, церкви наглухо зачинили двері перед новим реформатором. Тоді Уесли подався безпосередньо до

людей, до місця їх проживання і заняття. Він проповідував просто неба під час сходу сонця, до того як працівники починали свою повсякденну роботу.

Новонавернені активно відвідували організовані Уесли зібрання. Він намагався утримувати свій рух у рамках офіційної церкви. Але більшість його прихильників були вигнані зі своїх церков, тому Уесли організував і об'єднав їх у товариства, щоб подбати про їхній духовний стан. Але навіть у цьому випадку він наполягав на тому, щоб вони регулярно відвідували служіння Англіканської церкви.

Однак, незважаючи на лояльність, виявлену Уесли щодо офіційної церкви, представники релігійної та цивільної влади відкидали його служіння. Уесли терпів не тільки відмову в праві на проповідь. 2 липня 1745 р. розлючений натовп увірвався в його будинок і зажадав заповідати йому смерть.

У житті Джона Уесли не було часу для нудьги! Як і для неробства. За все своє служіння він проїхав верхи на коні чверть мільйона миль. Протягом більш ніж півстоліття свого служіння він у середньому говорив по п'ятнадцять проповідей на тиждень.

У кінці свого тривалого й сповненого віри життя він писав: «Тепер я вже старий, знесилений, руйнується з голови до ніг. Мої очі вкрилися півкою: моя права рука трясеться; у роті в мене щоранку пересихає; майже щодня в мене тривалі приступи лихоманки; я повільно пересуваюся, тому що сили залишили мене. Проте, хай буде прославлений Бог, я не припиняю працювати; я можу ще проповідувати й писати».

Тривале служіння Уесли було сконцентроване на двох істинах, які якимось чином залишилися поза загальною увагою: прощення Бога можливе для будь-якої людини, і наша віра є послухом.

Зарахована праведність Ісуса – це та парасолька, яка вкриває мене своїм прощенням упродовж усього мого життя. Я не можу перерости свою потребу у виправданні, звідси й моя необхідність постійно бути вкритим кров'ю Ісуса. І весь цей час, залишаючись прощеним, я зростаю в освяченні, безперервно отримуючи наділену Христом праведність. Бог таким дивовижним способом заохочує нас і робить усе, щоб відновити в нас образ нашого Творця.

Такою була суть спасіння, яка наповнила теплотою серце Уесли. Ось вона, знехтувана істина, яку він відновив, щоб збалансувати нашу віру.

Тепер вам зрозуміло, чому мені подобаються методисти? Бог покликав

ДИВО

Как ни смеялись бы мы над чудесами, пока сильны, здоровы и благоденствуем, но, если жизнь так заклinitся, так сплющит-ся, что только чудо может нас спасти, мы в это единственное, исключительное чудо – верим!

**(А. И. Солженицын.
Раковый корпус)**

■ Олександр БОГДАНЕНКОВ

Ніколи у своєму житті Олександр Львович і подумати не міг, що з ним може трапитися щось подібне, ніколи за всі свої сорок з гаком років не припускав, що одного разу він, молодий чоловік, опиниться на межі життя і смерті...

Ішов дощ. Доріжки від швидкого стікання краплинок униз по склу безладно перетинали одна одну, старий відлив з оцинковки гуркотів під ударами дощу і, мов чіткий ритм метроному, старанно відраховував чийсь час. По той бік вікна онкологічного корпусу обласної лікарні кипіло життя, метушилися люди, а тут усе було повністю навпаки: лише зрідка білі двері палат порушували своїм скрипом спокій сонної медсестри.

Олександр Львович притулив свій гарячий лоб до прохолодної шибки й заплакав. Безпомічний і розгублений, він намагався згадати, коли ж востаннє почуття так сильно долали його. Здається, це було, коли він ще навчався в школі, у класі четвертому- п'ятому. Так, здається, саме так, якщо тільки пам'ять не зраджувала йому. Вони з Колькою наввипередки мчали на своїх велосипедах, по-дитячому, жартома, раптом – бордюр, скло, поламаний велосипед, порізані до крові ноги. Скільки сліз було пролите тоді!.. Після цього він дав собі слово більше не плакати, ні краплі сліз, за жодних обставин. Навіть на похоронах батька він тримався: «А що життя, – думалося йому тоді, – кожен колись помре, тож чи варто давати волю сльозам перед обличчям неминучості, чи не краще пожити їй мужньо».

Перед очима весь час стояла сьогоднішня зустріч з лікарем. Слова короткої розмови немов підвисли, застигли в повітрі, вони, ніби довге печерне відлуння, усе ще звучали в його вухах:

– Як вам здається, лікарю, наскільки серйозне моє захворювання?

– Здається, що зараз невдалий час для такої розмови.

– Ні, ну все-таки? Ми ж не діти, щоб грати в хованки!

– Ви впевнені, що хочете знати мою думку?

– Звичайно!

– Ну що ж, – трохи запнувшись, сказав лікар, – мені дуже шкода, але за звичай з вашим діагнозом живуть не більше року. Мені дуже шкода, – знижуючи плечима, повторив він.

– Невже ніщо не може мені допомогти? Невже все так безнадійно? – не

вірячи своїм вухам, запитував Олександр Львович.

– Тільки диво, – підіймаючись з ліжка, сказав лікар, – тільки диво, – ледь чутно долинуло вже з коридору лікарні.

Як би хотілося цієї миті знову стати дванадцятирічним Сашком, як хотілося б промокнути під зливою, яка зверталася до нього через стукіт у вікно, як хотілося жити!!! Завжди оптимістичний і далекоглядний Олександр Львович тепер не бачив ні мети, ні сенсу. За одну мить кілька слів позбавили його всієї сили, розбили вщент усі його плани, поставили його на коліна перед незворотними наслідками ракової пухлини, що оволоділа спочатку частиною його тіла, а тепер і всією душою. Величезна чорна діра, метастази якої протягнули свої смертельні щупальця, щоб укласти Олександра Львовича в свої обійми, невідвратно наближала, бажаючи наповнити свою ненаситну порожнечу ще одним життям.

Що таке сорок років? Мить, миттєвість, піщинка на березі часового простору. А рік – іще менше, величина, яку під мікроскопом вічності ледве можна розгледіти. Відведені медичним вироком швидкоплинні дванадцять місяців, немов чийсь злий жарт, де кожен стукіт, кожен скрип, кожен стогін – провісники смерті. Ось ти є, і ось тебе немає: пролетять лічені дні, і навіть ті, хто тебе знав, любив і чекав, у вирі буденної метушні, забудуть тебе. І лише фотокартка, знайдена не на своєму місці у квартирному безладді, випадково потрапить на очі й нагадає про минулі дні, загублені десь на дніщі скрині пам'яті.

«Але що означав цей несподіваний дзвінок матері, – промайнуло в його голові, – що означали ці незрозумілі слова: “Ми за тебе молимося”? Мати завжди здавалася йому якоюсь дивною жінкою, ні, вона була добра, навіть, мабуть, занадто добра, завжди намагалася допомогти, підтримати, але всі ці її розмови про Бога, про віру, про спасіння здавалися якимись дивними, не від світу цього.

«Ми за тебе молимося» – але ж вона навіть нічого не знає про розмову з лікарем, нічого не знає про лікарняне ув'язнення. Чи можуть щось змінити ці молитви? А якщо можуть?! Завжди, коли обставини вимагали термінового, негайного вирішення, мама одразу ж схилилася на коліна й молилася, і лише потім робила необхідні дії.

Злива трохи вщухла, старий лікарняний відлив, який побачив багато всього за свій вік, смиренно припишк, а небо крізь розірвані латочки сиво-сірих хмар жовтуватого усміхалося своїм ніжним світлом. Рідкісними променями, які змогли прорвати товщу похмурих хмар, воно гладило шапки парасольок, під якими все ще ховалися люди.

Олександр Львович притулювався до стіни так, щоб якомога краще бачити сонячні проблески, які розривали колись грізні хмари, як старе ганчір'я, на безліч шматочків. Щось особливе відбувалося в ці хвилини в його серці. Обличчя Олександра Львовича змінилося: сльози висохли, залишивши ледь помітні доріжки на щоках, погляд прояснився, а губи, звернені у бік неба, шепотіли таємничі слова, приховані в глибині серця. До численного сонму людей, котрі спрямовували свої молитви до небесного престолу благодаті та милості, долучився і Олександр Львович.

Світло маминих молитов прорвало темряву невір'я, яка так довго огортала її сина, небесні просвіти надії Божественними мечами віри впивалися в чорну темряву безвиході, даруючи умиротворення розхитаним почуттям Олександра. У прихованих від людських очей провулках душі, у недоступних для найкращих професорів і найсучаснішої медичної техніки куточках серця точилася велика боротьба між світлом і темрявою, Богом і дияволом.

Кожен новий ранок, чи то похмурий, чи то сонячний, Олександр Львович приходив до заповітного вікна, розташованого в найзатишнішому й тихому кутку лікарняного коридору, і довго молився, вдивляючись у нескінченність. Тут він не раз ще плакав, усупереч своїй дитячій обіцянці. Плакав, коли вперше зізнався мамі, що він теж молиться, плакав, коли його лікар, який його оперував, на черговому ранковому огляді сказав, що є надія, плакав після довгих місяців хіміотерапії, дивуючись словам лікаря про одужання.

Зловісна пухлина відступила, молитви віри і переможна рука Життедавця вирвали життя Олександра Львовича з чіпких пальців відчаю і безнадії для слави Божої, ще раз довівши істинність непорушних біблійних слів: «Неможливе для людей є можливе для Бога» (Луки 18:27).

Лютера й Кальвіна проголосити прощення. Потім Він закликав на історичну сцену Уеслі, щоб підкреслити необхідність виправдання й освячення в християнському житті та зв'язок між ними. Усі вони повернули нам життєво необхідні істини, які люди тривалий час зневажали. Зрозуміло, що Джон Уеслі не претендував на повноту світла. Він знав, що поки триває час, нові істини будуть відкриватися зі Слова Божого.

Чи замислювалися ви над тим, чому в нас так багато віросповідань? Може, ви, читаючи статті цієї рубрики, вже починаєте розуміти це? Ми зав-

жди виявляємо тенденцію слідувати за своїми лідерами, вірити у все, у що вірять вони або й трішки більше. Ми не намагаємося йти далі в пізнанні істини до самої своєї смерті, ніж пізнали вони. Ми визначаємо коло їхніх вчень і формуємо їхній символ віри. Такі символи віри яскраво розкривають коріння християнської віри; вони пропонують нам зручний спосіб для вираження наших вірувань. Але, на жаль, вони можуть обмежити нас визначеними пунктами вчення й утримати від сприйняття та відкриття нових істин. Ми намагаємося знайти прихисток у своїх нащадках, і все це чудово, але

до певної міри. Потім ми починаємо топтатися на одному місці. Ми відмовляємося долати рамки наших чітко встановлених вірувань.

Бог ніколи не піддає насильству розум людини. Ми з вами вільні. Вільні робити все, що захочемо, а істина, як і раніше, іде вперед. Ми можемо відмовитися прямувати за прогресивним світлом, не порушуючи меж віри наших предків, або ж обрати інший спосіб – ходити у світлі, яке дедалі зростає, постійно сяє й ґрунтується на невичерпному Слові Божому. Нехай допоможе нам Бог зробити правильний вибір!

Світло твого маяка

На морському березі, у дуже небезпечному місці, серед скель і величезних підводних каменів, стояв маяк, світло якого спасало багатьох плавців від загибелі. Коли темніло, сторож, який жив там, запалював на маяку вогонь і стежив за ним під час його горіння.

Та ось однієї бурхливої ночі сильний вітер загасив полум'я маяка. Сторож це відразу ж помітив, проте полінувався запалити його знову, бо вже наближався ранок. Саме в цей час поблизу скель у великій небезпеці перебувало одне маленьке судно. Моряки, потрапивши в бурю, напружували останні сили, аби тільки дістатися до берега. Та оскільки на маяку не було світла, їхнє судно налетіло на скелю, розбилося, і всі вони загинули!

Коли настав ранок, нічний сторож, ідучи вздовж берега до свого маяка, наткнувся на якесь тіло, викинуте водою. Охоплений жахом, він упізнав у ньому свого сина, рідного сина, котрий був десь далеко в подорожі й повертався додому! Серед інших загиблих він став жертвою дріб'язкової недбалості сторожа-батька, який не виконав сумлінно свого обов'язку.

Ми, християни, покликані бути своєрідними маяками, яким Господь довірив і повелів світити та допомагати іншим, і від нашої любові й вірності своєму обов'язку залежить доля людей. Христос сказав у Своїй Нагірній проповіді:

«Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16).

Живий хліб

Наше життя має бути пов'язане з життям Христа; нам потрібно постійно підживлюватися від Нього, отримуючи сили від Того, Хто є живий Хліб, Котрий зійшов з Небес, втамовуючи спрагу із завжди свіжого джерела, готового подарувати свої невичерпні скарби. Якщо ми постійно будемо бачити перед собою Господа, прославляючи й дякуючи Йому всім серцем, ми збережемо свіжість душі в нашому релігійному житті. Наші молитви стануть бесідами з Богом, схожими на бесіди з другом. Він буде говорити особисто з нами, відкриваючи Свої таємниці. Часто при цьому нас буде охоплювати радісне відчуття безпосередньої присутності Ісуса. Наші серця горітимуть, коли Він наближатиметься до нас, щоб розмовляти, як з Єнохом. Коли таке справді відбувається з християнином, у його житті виявляється простота, скромність, смиренність серця, що свідчить усім про те, що він спілкується з Ісусом і вчиться в Нього.

У тих, хто переживає це, християнська віра розкривається як життєдайна сила, як всеосяжний життєвий принцип і дієва духовна енергія. У такій людині завжди буде помітна свіжість, сила й радість вічної молодості. Серце, відкрите для Слова Божого, не уподібнюється ні до калюжі, яка випаровується, ні до розбитої посудини, з якої ллється дорогоцінна волога. Таке серце схоже на гірський потік, котрий живиться з невичерпного джерела. Його чисті, блискучі струмки пробиваються крізь скелі, освіжаючи втомлених, спраглих, обтяжених.

СПРАВЖНІЙ ІНСТРУМЕНТ
ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

Біблія – це не збірник правил і заборон. Це не нарис з історії мандрівного племені. Це не книга про стародавні імена та міри ваги, про дивних тварин і пророчі символи. Хоч у Біблії є все згадане вище, проте насамперед це найпрекрасніший любовний лист з усіх, коли-небудь написаних.

Це історія пристрасної й незрозумілої любові, любові, яка не втомлюється чекати. Це оспівчення в коханні, написане кров'ю Агнця. Воно червоною ниткою проходить від Книги Буття до Книги Об'явлення. «Сину Мій, дочко Моя, Я люблю тебе, ти – найпрекрасніше, що в Мене є», – говорить Господь.

У Біблії ти знайдеш історії про людей, схожих на тебе. Вони пережили важкі випробування, іноді помилялися й падали. Ти дізнаєшся про чоловіків і жінок, які боролися зі своїми пристрастями та страхами, але які перемогли кров'ю Агнця. Через ці історії Бог промовляє до тебе: «Тобі це під силу, не впадай у відчай, іди вперед!»

Але найлютішим ворогом християнського життя є формалізм. Механічне читання Біблії не принесе користі новій природі. Читання Біблії повинно перетворитися на момент дружнього спілкування з її Автором. Прочитай вірш і поміркуй над ним. Запитай себе: «Що Бог хоче сказати мені?» Постарайся відповісти на це питання й розкажи Богові, наскільки твоє життя відповідає прочитаному. Не поспішай. Намагайся насолодитися кожним моментом бесіди з Ісусом. Дивися на читання Біблії не як на обов'язок чи важкий тягар, а як на дотик до чудових обітниць, які Бог залишив для тебе.

І ще одна цікава ідея: щоразу, коли ти бачиш у тексті займенники «він», «вона» «вони», заміною їх займенником «я». Впиши своє життя на сторінки Біблії. Зрозумій, що Бог звертається до тебе особисто, а не до людства загалом. Наприклад, у вірші Римл. 8:31 написано: «Що ж скажемо на це? Якщо Бог за нас, хто проти нас?» Ти можеш прочитати цей вірш так: «Що ж скажемо на це? Якщо Бог за мене, хто проти мене?»

А потім можеш розповісти Богу про того, хто налаштований проти тебе, можеш розповісти Йому про свої страхи, невпевненість і закінчити словами про те, що, незважаючи ні на що, ти довіряєш Йому.

МУДРІ ВИСЛОВИ

Кто хочет пребывать в благополучии, тот должен научиться жить в нужде.

Плутарх

Счастливей не тот, кто видит свое богатство, а тот, кто не замечает своей бедности.

Геннадий Матюшов

Надо наслаждаться плодами жизни, но мудрость склонна к умеренности.

Аристипп

Середина принадлежит добродетели.

Аристотель

Мир достаточно велик, чтобы удовлетворить нужды любого человека, но слишком мал, чтобы удовлетворить людскую жадность.

Махатма Ганди

Експлуатація
чи виховання?

■ Лариса Бабак

Трудова атмосфера сім'ї... Над цим сьогодні замислюється кожен, хто виховує дітей чи онуків. Праця і сім'я – категорії неподільні. Сім'я завжди була й залишається середовищем трудового виховання.

Великий російський педагог К. Д. Ушинський писав, що найкраща форма спадщини, залишеної батьками своїм дітям, – це не гроші, не речі і навіть не освіта, а виховання безмежної працьовитості, яка є однією з важливих умов щастя спадкоємців.

У тлумачному словнику В. Даля працююча людина характеризується як старанна, працююча, нездатна терпіти неробство. У місткому понятті «працьовитість» криється глибокий, неоднозначний зміст: тут і вміння, і бажання працювати, і здатність відчувати радість від праці.

Багато батьків, які прагнуть довгий час стримувати свою дитину від праці, думають, що працьовитість приходить у зрілому віці, коли людина вже обрала свій життєвий шлях. Саме тому і відстоюють позицію: «Встигне ще наробитися, хай поки життю радіє».

Виявляється, якщо не навчити маленьку людину радіти праці так, як вона радіє всьому іншому, праця може перетворитися для неї на вимушене, безраднісне заняття, тягар, і людина почуватиме себе нещасною.

Відомий польський педагог, лікар і письменник Януш Корчак говорив, що добрі й цінні підвалини закладені в кожній дитині, завдання дорослих – не зруйнувати закладене природою, а допомогти йому краще розкритися. У своїй книзі «Коли я знову стану маленьким» він пропонує дорослим подивитися на себе очима дітей. Книга починається з епіграфа – діалогу між читачами та дорослими.

– Дуже це важка справа – виховання дітей, – говорять дорослі.

– Дуже важка, – погоджується Корчак.

– Важка тому, що треба опускатися до рівня їхнього розуміння, – продовжують дорослі.

– Ні, важка тому, що треба піднімати до рівня їхньої чистоти! – заперечує письменник.

Усе сказане стосується виховання працьовитості. Нема дітей, ледачих від природи, працюючим можна виховати кожного, якщо батькам не лінь займатися цією непростою справою. Прищеплювати працьовитість дитині потрібно, як тільки вона стала на ноги й зробила перші невпевнені кроки по землі. І передусім її треба навчити визначати мету роботи, обирати раціональний спосіб її досягнення, оцінювати результати діяльності.

Діяти цілеспрямовано дитина починає ще в дитинстві. Ось її поклали на живіт, і вона намагається повзти, бо хоче дістати іграшку. Якщо цілі перед нею немає, вона не буде рухатися. І ми спеціально ставимо найяскравіші предмети.

Молодших школярів часто називають «чомучками» – так багато питань вони ставлять: «Навіщо?», «Для чого?», «Чому?». А ми можемо допомогти їм осмислити мету та зміст їхньої діяльності.

Пропонуємо дитині замислитися над змістом: з метою її роботи й висловити цю мету на словах. Таке спілкування під час трудової діяльності або гри дуже важливе і для розвитку мови, і для

звички діяти цілеспрямовано.

Ось ваш син розібрав заводну іграшку. Не поспішайте сварити його, запитайте, навіщо він це зробив. Найімовірніше, дитина відповість, що хотіла подивитися, що в ній усередині. Запитайте: «А чи зможеш ти знову зібрати машину?» Нехай спробує. У чомусь допоможіть. У цьому випадку дитина відчує не тільки азарт руйнування, але й радість творення.

Чому так важко привчити до елементарного самообслуговування? Тому що нам здається, що самотійно одягнутися, застібнути пальто, зашнурувати взуття – це так просто! Ми не вважаємо за потрібне зайвий раз показати, пояснити. А перші кроки до самотійності такі бажані. Як він «воює» з гудзиками: штовхає їх у петлі, а вони не слухаються, весь червоний – не виходить. А ви підкажіть, що гудзик ребром повернути треба. Малюк діє за порадою, і обличчя його осяєне усмішкою: він здобув перемогу!

Є чимало сімей, де дорослі постійно граються з дітьми. Дитина тягнеться до спілкування зі старшими, прагне наслідувати їх. Адже приклад діти беруть найчастіше з дорослих, копіюючи те, що їм доводиться бачити в сім'ї.

«Сергію, – звертається ви до сина, – подивися-но у вікно. Ти бачиш де-небудь перевернуті машини? Що буде, якщо всі вони будуть лежати покотом?» – «Напевно, вони не зможуть їхати», – скаже син. «Ну, то давай і твої машини поставимо, як справжні. Де в тебе гараж, завод їх туди. А ось ця, здається, трохи несправна? Її треба полагодити в майстерні». Магічні для малюка слова «як справжня», ігрова форма – і в результаті складання іграшок сприймається набагато охочіше, ніж настирливі примуси: «Прибери свої іграшки!», «Знову в тебе безлад!»

Звичайно, дитина може розбити тарілку, розлити воду. Їй для виконання найпростішої справи треба більше часу, та й виконає вона її гірше. Тут потрібно від батьків багато терпіння, але завжди слід підтримувати бажання дитини: «Дай я зроблю», – навіть якщо потім доведеться переробляти.

Від виховання працьовитості залежить благополуччя людини й благополуччя її родини в майбутньому. Праця сприяє загартовуванню організму, не дає йому розслабитися, розлінитися.

Фізична праця має чергуватися з розумовою: читанням, відвідуванням бібліотеки, музею, слуханням гарної музики, спілкуванням з друзями, відвідуванням хворих.

У книзі «Остання фортеця» Максим Козлов, відповідаючи на запитання, що потрібно робити, якщо дітям важко дається навчання, міркує так: «З одного боку, потрібно молитися, бо Господь бачить стан людини й посилає допомогу, коли це потрібно. З іншого боку, потрібно з розумом ставитися до того, що наші діти не обов'язково можуть бути талановитими і що, може, їм краще не філологією займатися, а деревообробкою, тому що в них руки умілі. Тому найголовніше для батьків – не втрачати розсудливість в оцінюванні здібностей власних дітей».

Деяко складніше з підлітками. Якщо все втрачено в ранньому віці на першому етапі навчання, їм уже не всі заняття подобаються. Є улюблені і нелюблені, а навчальні предмети – легкі і важкі, цікаві і непривабливі.

Як змінити ставлення до того, до чого підліток не відчуває зацікавленості, а отже, не виявляє працьовитості? Звичайно ж, найкращий спосіб – власний інтерес до тієї чи іншої діяльності; вияв щирого інтересу до предмета, який викликає нудьгу й байдужість; спільні заняття; домашня робота. Саме під час співпраці засвоюватиметься й формуватиметься власний трудовий досвід дітей.

Які ж морально-вольові якості необхідні, щоб людина зростала працелюбною?

- Спостережливість. Діти багато уроків засвоюють, стежачи за діяльністю дорослих і однолітків.
- Наполегливість. Адже праця – це подолання невідомого...
- Посидючість, тому що ознакою працьовитості є вміння доводити розпочату справу до кінця.
- Допитливість, тому що без жаги до знань не здобуваються вміння.
- Вимогливість до себе, тому що інакше неможливо домогтися сумлінності та відповідальності у виконанні завдання.
- Інтерес і здатність до творчості, тому що тільки творчий пошук народжує зацікавлене ставлення до праці.
- Старанність і працьовитість – необхідні складові успіху.

Важлива праця як фізична, так і розумова, але дуже часто ми залишаємо поза увагою працю душі. Не забуваймо, що над нею потрібно працювати – працювати постійно і з великим терпінням.

Якщо МОЛОКО викликає алергію

Гіппократ перший повідомив про симптоми алергії на молоко. Молоко — це найбільш поширений харчовий алерген, який, імовірно, викликає більше випадків підвищеної чутливості, ніж усі інші харчові продукти. Педіатри знають про це краще за інших лікарів, але в дорослих харчова алергія трапляється частіше, ніж діагностується. Запор часто є наслідком чутливості до молока, але молоко може викликати будь-який алергічний симптом. Черевний біль і здуття, які часом діагностуються як слизистий або спастичний коліт, можуть залежати від молочної чутливості.

Молочна алергія часто спостерігається в сім'ях, але кожен реагує на неї по-своєму. В одного може виникнути біль у шлунку, в іншого — головний біль, а в когось — астма. Понад 50 % хворих мають більш ніж один симптом алергії, і різні органи можуть бути задіяні в таких алергічних реакціях. Молоко посилює виділення слизу, тому здатне індукувати набрякання носа та бронхіального стовбура. Значна кількість слизу може бути наслідком хвороби горла.

Фрідерік Спір, доктор медицини з клініки алергії Спіра, заявляє, що молоко — майже завжди суттєвий чинник у складних випадках середнього отиту, викликаного інфекцією середнього вуха. Такі симптоми, як нічне нетримання сечі, астма, головний біль, пронос, неприємний запах з рота, напруження, втома, надмірне виділення поту, можуть залежати від молочної чутливості.

Люди з алергією на коров'яче молоко часто також реагують на козяче молоко та яловичину. Деякі авторитетні науковці вважають, що діти, яким давали коров'яче молоко в ранньому віці, швидше піддаються іншим алергенам, навіть пшениці. Інші вчені повідомляють про подібність протеїнів у коров'ячому молоці та в пшениці. Окремі дослідники помітили менше молочної алергії в дітей, котрі не харчувалися коров'ячим молоком мінімум шість місяців після народження. Годування груддю зменшує частоту алергії на коров'яче молоко, проте немовлята на грудному годуванні можуть реагувати на коров'яче молоко, спожите матір'ю. Приблизно 15-20 % дітей з алергією на коров'яче молоко також мають алергію на сою.

Тести на харчову алергію часто не точні, і тести на молочну алергію — не виняток. Шкірні проби можуть давати позитивну реакцію у хворих, які мають шкірні симптоми алергії на молоко, але негативну — у хворого, котрий має шлунково-кишкові, дихальні або системні симптоми. Алергія на коров'яче молоко часто є реакцією пізнього типу, тому хворому важко пов'язати вживання молока з ознаками алергії. Не всі неприємні реакції на їжу є проявами

алергії; деякі види чутливості не залежні від будь-якого виду реакції антиген-антитіло і не будуть виявлені аналізами, які залежні від цього виду реакції.

Нетравлення лактози може бути аномалією, цілком незалежною від молочної алергії, і після позитивного результату тесту на нетравлення лактози багато лікарів виключають можливість алергії на коров'яче молоко.

Особа, чутлива до молока, може піддаватися алергічній дії субстанцій, як-от: пеніцилін у молоці.

Молочна алергія може посилюватися взимку, і тоді її важко розпізнати, бо можна сплутати із застудою.

Коли батькам радять усунути коров'яче молоко з раціону харчування їхньої дитини, вони негайно запитують: «Але звідки вона отримає кальцій?» Багато відомих лікарів вважають, що чутливі до молока діти в будь-якому випадку добре не засвоюють кальцій із молока, так що для них молоко — не основне джерело кальцію. Зелень містить багато кальцію, тому здатна постачати відповідні кількості кальцію навіть дорослим.

ХАРЧУВАННЯ БЕЗ МОЛОКА

Вилучення — єдиний шлях упоратися з чутливістю до молока; було доведено, що десенсибілізація неефективна.

Особа, чутлива до молока, повинна уважно читати етикетки. Елементи молочної продукції містяться в різноманітних видах їжі. Навіть «немолочна» продукція часто містить казеїн та молочний білок. Три молочні білки — лактальбумін, лактоглобулін і казеїн — спричиняють молочну алергію, але лактальбумін найчастіше. Казеїн, лактоза, казеїнат, казеїнат натрію, лактальбумін, сири або сироватка — усе це молочна продукція, через це їжа, що містить її, має бути вилучена з раціону.

Користь від харчування без молока стане помітною лише через кілька місяців. Тому особи, в яких підозрюють симптоми молочної алергії, повинні погодитися протягом шести місяців не вживати ані молока, ані молочної продукції.

СИМПТОМИ АЛЕРГІЇ НА КОРОВ'ЯЧЕ МОЛОКО

- Дерматологічні
- Прищі

- Ангіоедема (набряклі губи)
- Темні кола під очима
- Кропив'янка (Urticaria)
- Екзема
- Шлунково-кишкові
- Здуття живота
- Черевний біль
- Кольки в немовлят
- Коліт
- Запор
- Пронос
- Гази
- Печія
- Проблеми з травленням
- Кишкова непрохідність у немовлят
- Погане засвоєння їжі
- Виразки в роті
- Пептичні виразки
- Поганий апетит
- Кровотеча з прямої кишки (ректальна кровотеча)
- Блювота
- Проблеми з диханням
- Астма
- Бронхіт
- Кашель
- Круп
- Часті застуди
- Випадіння волосся
- Набрякання в носі
- Носові кровотечі
- Середній отит (вушний біль)
- Рецидивуюча пневмонія
- Постназальний капіж
- Нежить (Rhinitis/Rhinorrhea)
- Синусит
- Запалення горла
- Закладений ніс
- Дихання зі свистом
- Алергічний кон'юнктивіт (червоне око)
- Анафілаксія
- Анемія
- Симптоми артрити
- Неприємний запах з рота
- Нічне нетримання сечі
- Розлади поведінки
- Серцеві розлади
- Легеневе серце (Cor pulmonale — недостатність правого серця)
- Цистит
- Затримка росту
- Утома
- Головний біль
- Захворювання серця
- Гіперактивність
- Дратівливість

ЇЖА, ПРИЙНЯТНА ПІД ЧАС ХАРЧУВАННЯ БЕЗ МОЛОКА

- Овочі
- Фрукти і фруктові соки
- Молоко соєве
- Персик або сік груші, нектар абрикосів, сушені фрукти
- Кукурудзяне зерно, смажене на олії
- Арахісова олія
- Маслини
- Арахіс

РЕЦЕПТИ

В'ялені помідори

В'ялені помідори дуже чудові як окрема страва. Крім того, вони можуть додати приємної різноманітності іншим, уже звичним стравам. Навіть злегка просочений ароматною олією від тих самих помідорів шматочок свіжого хліба разом із в'яленими помідорами буде справжнім шедевром.

І обов'язково для заправки салатів використовуйте олію, в якій настоюються помідори, буде дуже-дуже смачно!

Склад:

- стиглі помідори (бажано невеликого розміру, наприклад, сорту «Сливка») – 1-1,5 кг (на один лист);
- свіжомелений чорний перець або суміш 5-ти перців;
- крупна сіль (бажано морська);
- сухі трави: розмарин, орегано тощо;
- часник – 2-3 зубчики (або за смаком);
- оливкова олія «ExtraVirgin» або рафінована соняшникова олія.

Приготування

Стигли, м'ясисті помідори добре вимити й обсушити. Розрізати на половинки або четвертинки, вирізати плодоніжку й видалити з помідорів насіння (серцевини помідорів можна використовувати для приготування інших страв, наприклад, томатного соусу).

Деко або решітку застелити пергаментним папером і розкласти помідори (класти потрібно щільно один до одного, оскільки в міру підсихання помідори зменшаться в розмірі).

Посолити помідори крупною сіллю. У кожен помідор капнути по краплі оливкової чи іншої олії.

Духовку нагріти до ~ 60-100 °C і поставити деко з помідорами в духовку (дверцята тримати злегка відчиненими, щоб волога швидше випаровувалася).

Сушити помідори близько 5-8 годин залежно від розміру (іноді можна знижувати температуру й включати конвекцію).

Готові помідори значно зменшуються в розмірах, залишаються трохи вологими й легко гнуться. Помідори бажано не пересушити до стану сухих і ламких, тобто випарювати з помідорів абсолютно всю вологу не потрібно. Готові помідори вийняти з духовки й остудити.

На дно підготовленої чистої банки невеликого розміру налити трохи олії. Потім покласти кілька голочок або гілочку розмарину (можна орегано чи інші трави) і нарізаний пелюстками зубчик часнику. Наповнити банку на 1/3 помідорами, влити ще трохи олії, потім знову спеції, помідори та олію. Чергуючи так спеції з помідорами й підливаючи потроху олії, наповнити банку. Помідори злегка «втрамбувати», але дуже не придавлювати їх. Залити помідори олією так, щоб вона повністю вкривала їх (якщо не буде вкривати, помідори будуть псуватися).

Закрити банки чистими кришками і зберігати в прохолодному, темному місці (можна в холодильнику).

Помідори та олія, коли відстояться, набудуть смаку доданих трав і спецій.

В'ялені помідори зберігаються близько 6 місяців. Відкриту банку обов'язково тримати в холодильнику.

* Не обов'язково використовувати дорогу оливкову олію. Можна залити помідори соняшниковою рафінованою олією — виходить не гірше, ніж з оливковою.

Смачного Вам!

КРОССВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

3. Долина на южной границе Моавы, одна из стоянок израильтян, где окончились странствования по пустыне.
6. И умерла Девора, кормилица Ревеккиной, и погребена ... Вефиля, под дубом, который называл Иаков дубом плача.
7. Вугеянин, любимец Артаксеркса, был повешен на виселице, которую он приготовил для Мардохея.
10. Ударный инструмент, назначение которого было производить шум и отбивать такт.
11. Сын Иакова от Рахили, который видел сны и рассказывал братьям своим.
15. Если он взят был в наймы за ..., то пусть и пойдет за ту цену.
16. Сын старшей дочери Лота.
17. Вестник Божий, который нашел Агарь в пустыне.
19. Женщина, торговавшая багрянницей, из города Фиатир, и чтущая Бога.
21. При захождении солнца крепкий сон напал на Авраама; и вот, напал на него ужас и ... великий.
22. Красивая и разумная жена Навала. При известии о неблагодарности Навала по отношению к Давиду она послала дары к Давиду, который шел поразить Навала.
25. Месяц, когда бросали жребий перед Аманом во время царствования царя Артаксеркса.
26. Сын Иакова от Лии.
29. Сын Хуша, внук Хама.
30. Идумеянин, начальник пастухов Сауловых. Он убил всех священников в Номве.
31. Город, куда приходил пророк Елисей и останавливался у одной женщины есть хлеб.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. И будет ... отделять вам святилище от Святого святых.
2. Сын Елифаза, внук Исава.
4. Он же в ответ сказал одному из них: друг! я не обижаю тебя; не за ... ли ты договорился со мною?
5. Поток, через который Иаков перевел всех своих детей и все, что у него было.
8. Как ... желает к потокам воды, так желает душа моя к Тебе, Боже!
9. Одна из гор Иерусалима, древняя крепость Иевусеев, которая была взята Давидом.
12. Третья книга Моисеева. Она содержит различные наставления о жертвоприношениях.
13. Сын той Марии, в доме которой апостолы собрались после смерти Иакова и молились.
14. Город в области Египта, где поселились сыны Израилевы и жили там.
16. Длинною покрывало тридцать локтей, и шириною покрывало четыре локтя; одиннадцати покрывалам ... одна.
18. Священник, ему явился в храме Ангел и возвестил, что жена его родит сына; «и назовешь его Иоанн».
20. Один из начальников синагоги, его дочь была воскрешена Иисусом.
23. Племянник Давида, он поставил его военачальником над войском.
24. Избранный Богом апостол Иисуса Христа. Раньше он гнал церковь Божию и заключал христиан в тюрьмы.
27. Один из друзей Даниила, которые были брошены в огненную печь.
28. Священник, который вместе с пророком Нафаном «помазали Соломона царем».

Полюби першим

Християнин не стане чекати, доки хтось почне ставитися до нього з любов'ю. Він полюбить першим. Ісус навчав: «А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що кривдять і переслідують вас» (Матв. 5:44). Як можна вірити в існування Бога любові, якщо Його послідовники сповнені ненависті один до одного? Як можна вірити в Бога, Котрий бажає спасти всіх людей, тоді як Його учні не змогли перемогти в собі всіх упередженостей? Тому дуже важливо, ідучи за Спасителем, прагнути в усьому бути схожим на Господа. «Щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі» (Матв. 5:45), – говорить до нас Христос.

Любов! Ось та сила, яка забезпечує рух усього механізму спілкування. «Коли я говорю людськими й ангельськими мовами, але любові не маю, то став я дзвінкою міддю або гучним кимвалом. І коли маю пророцтво, досягнув усі таємниці й повноту знання, коли маю повноту віри, так що гори переставляю, але любові не маю, – то я ніщо. І коли я роздам усе своє майно, коли віддам своє тіло на спалення, але любові не маю, то жодної користі не матиму... Тепер залишаються ці три: віра, надія, любов; та найбільша з них – любов» (1 Кор. 13:1-3, 13). Любов, засвідчена діями, може творити дива. Любов виганяє заботи, гасить сумніви і зводить нанівець всю агресивність. Люди, люблячи один одного, досягають взаєморозуміння без слів, навіть якщо вони походять з різних країн і належать до різних народів. Любов – найважливіша життєва потреба для кожної людини. Психологія доводить це фактами й повідомляє нам з цього приводу ось що: «Якщо очі новонародженого, спрямовані до матері, ловлять на її обличчі осяяну добротою усмішку, якщо, ледве навчившись говорити, малюк може прямо поділитися своїми радіщами й печальми з близькими для нього людьми, то це означає, що він знайшов для себе надійний притулок. Позбавлена цього дитина буде розвиватися гірше за своїх однолітків, не обділених такими світлими дарами». Встановлено, що за браком емоційних контактів протягом трьох місяців у новонароджених зникає апетит і порушується сон. До кінця п'ятого місяця їх неможливо впізнати, вони перетворюються на слабких, невольових і блідих істот. І потім потрібно аж п'ять місяців активних відновлювальних заходів, щоб усі симптоми хворобливості зникли.

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА
Дорогий друже!

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:
03071, Київ-71, а/с 36.
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) (рос. мовою).

• Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Нова програма на телеканалі "Надія"

"ДИАГНОЗ: здоровье"

(відновлення зору, будова ока, зарядка для очей)

понеділок — 19:00
четвер — 7:30

Ведучий: Сергій Гаврюк
спеціаліст з охорони громадського здоров'я

www.hopechannel.info

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Світлана Романчук, Ганна Борисовська, Інна Джердж

Дизайн та верстка: Тетяна Романко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003